

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 79 / IV legislatura / Cinquè període

Dijous, 10 de febrer de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 43

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts.

Preguntes amb resposta oral

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons del conseller de Política Territorial i Obres Públiques per suspendre la resolució definitiva de la modificació del PGM en relació amb la reordenació de les afectacions viàries al barri d'Hostafrancs, de Barcelona (Reg. 14122)

Formulació: Sr. Ferran (S) (p. 4122).

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4122).

Rèplica: Sr. Ferran (S) (p. 4122).

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals el Departament de Benestar Social ordenà una informació reservada en relació amb les declaracions d'un funcionari docent de l'escola d'adults de Salt (Gironès) (Reg. 14668) i sobre la relació de funcionaris docents expedientats pels departaments de Benestar Social i d'Ensenyament de l'any 1988 fins al 1993 (Reg. 14669)

SUMARI (2)

Formulació: *Sra. Torrent (S) (p. 4123).*

Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 4123).*

Repregunta: *Sra. Torrent (S) (p. 4123).*

Segona resposta: *conseller (p. 4124).*

Preguntes al Consell Executiu sobre una subvenció del Departament de Benestar Social per a rehabilitar un edifici d'habitatges de Vic (Osona) afectat per l'atemptat terrorista del 29 de maig de 1991 (Reg. 14891) i sobre els ajuts econòmics concedits a les persones perjudicades per l'atemptat terrorista contra la caserna de Vic (Osona) del 29 de maig de 1991 (Reg. 14892)

Formulació: *Sr. Noguer (S) (p. 4124).*

Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 4125).*

Repregunta: *Sr. Noguer (S) (p. 4125).*

Segona resposta: *conseller (p. 4126).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris per a convocar les persones i les institucions que assistiren a les jornades del programa Interreg 2 (Reg. 15025)

Formulació: *Sr. Piella (S) (p. 4126).*

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4126).*

Repregunta: *Sr. Piella (S) (p. 4127).*

Segona resposta: *conseller (p. 4127).*

Preguntes al Consell Executiu sobre els convidats a les futures reunions del programa Interreg 2 (Reg. 15026) i sobre les raons per fer les jornades sobre el programa Interreg 2 a Llívia (Cerdanya) (Reg. 15027)

Formulació: *Sr. Piella (S) (p. 4127).*

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4127).*

Repregunta: *Sr. Piella (S) (p. 4128).*

Segona resposta: *conseller (p. 4128).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a presentar el Pla territorial general de Catalunya al Parlament (Reg. 15149)

Formulació: *Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4128).*

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4128).*

Repregunta: *Sr. Manuel Nadal (S) (p. 4128).*

Segona resposta: *conseller (p. 4128).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions del Departament de Política Territorial i Obres Públiques en relació amb el tractament mediambiental de les obres de millora de les carreteres C-152 i GE-524 en els trams que travessen el parc natural de la zona volcànica de la Garrotxa (Reg. 15455)

Formulació: *Sr. Terradellas (S) (p. 4129).*

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4129).*

Rèplica: *Sr. Terradellas (S) (p. 4130).*

Preguntes al Consell Executiu sobre la possibilitat que el Govern destini fons propis a la reconversió del sector del taxi de Barcelona (Reg. 15456), sobre les propostes d'algunes associacions professionals sobre la reconversió del sector del taxi de Barcelona (Reg. 15457), sobre l'avaluació econòmica del cost de la reconversió del sector del taxi de Barcelona (Reg. 15458), sobre si té cap pla de reconversió de llicències de taxi per a la resta de Catalunya (Reg. 15459), sobre la seva relació amb l'Associació Catalana del Taxi (Reg. 15460), sobre si té intenció d'amortitzar llicències de taxi de Barcelona amb fons rebuts de la Unió Europea (Reg. 15461) i sobre si hi ha cap llei de la Generalitat en relació amb la reconversió del servei del taxi (Reg. 15462)

Formulació: *Sr. Corbacho (S) (p. 4130).*

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4130).*

Rèplica: *Sr. Corbacho (S) (p. 4131).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals cap membre del Govern assistí a l'enterrament de Frederica Montseny (Reg. 15786)

Formulació: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4131).*

Resposta: *conseller de Justícia (p. 4131).*

Repregunta: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4132).*

Segona resposta: *conseller (p. 4132).*

Modificació de l'ordre del dia

SUMARI (3)

El president proposa la posposició del punt catorzè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 4132).

El Sr. Riera i Olivé (S) intervé per una qüestió tècnica (p. 4132).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració pel que fa al punt onzè de l'ordre del dia, la qual és aprovada per assentiment (p. 4132).

InterpeHació al Consell Executiu sobre protecció civil (Reg. 13289) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 4133).

Resposta: consellera de Governació (p. 4134).

Rèplica: Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 4136).

Contrarèplica: consellera (p. 4137).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la Resolució 193/III sobre els drets de la infància (Reg. 13325) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sra. Barenys (S) (p. 4138).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 4139).

Rèplica: Sra. Barenys (S) (p. 4141).

Contrarèplica: conseller (p. 4142).

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 43.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes amb resposta oral

Passem al punt de l'ordre del dia relatiu a preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons del conseller de Política Territorial i Obres Públiques per suspendre la resolució definitiva de la modificació del PGM en relació amb la reordenació de les afectacions viàries al barri d'Hostafrancs, de Barcelona

La primera pregunta és sobre les raons del conseller de Política Territorial i Obres Públiques per suspendre la resolució definitiva de la modificació del PGM en relació amb la reordenació de les afectacions viàries al barri d'Hostafrancs, de Barcelona, que presenta el diputat senyor Joan Ferran. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa més de vint anys que els veïns d'Hostafrancs estan preocupats per determinats punts de la reordenació viària de la seva zona. Finalment van arribar a un acord que va aprovar el projecte en el districte de Sants-Montjuïc, que van aprovar un projecte que va ser presentat a la Conselleria de Política Territorial i a la Comissió d'Urbanisme. L'Associació de Veïns també aprovava aquest projecte i després va ser rebutjat per la seva Conselleria, segurament amb criteris per garantir o per aconseguir unes millors condicions de fluïdesa del trànsit o altres qüestions de caràcter urbà. Però aquest fet ha sobtat gairebé tothom, totes les forces i tots els veïns tenint en compte que hi havia hagut aquest acord i, fins i tot, el representant del seu Grup, de Convergència i Unió, també hi estava d'acord.

Ens agradaria saber, encara que hagin passat uns quants mesos d'aquesta situació, quina és la resposta de la seva Conselleria, què pensen fer i com pensen tractar aquest tema.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Té la paraula el conseller senyor Cullerell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep Maria Cullerell): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Ferran, evidentment, és una història llarga; pel que em passen, fins i tot això és de l'any 91, que l'Ajuntament de Barcelona i des del districte es comença a tramitar la modificació del Pla General Metropolità i de fet en aquells moments ja des de la Direcció General d'Urbanisme i des de la Comissió Provincial d'Urbanisme es fan una sèrie de consideracions per tal que una sèrie de desafectacions que es contemplaven en aquesta modificació, doncs, permetessin de veritat, permetessin aquestes desafectacions no solament —com vostè ja ha assenyalat—, doncs el tema d'assegurar o la continuïtat doncs de..., en fi, d'una viabilitat correcta, sinó també que de veritat aquestes desafectacions permetessin una millora i un rejuveniment del barri.

Es van fer aquestes observacions, al cap de dos anys es torna a entrar un document que de fet no recull cap de les observacions que s'havien fet l'any 91 i en aquest sentit, doncs, evidentment, es torna a suspendre perquè, d'alguna manera, ho repeteixo, no es fa cas o no es tenen en compte cap d'aquelles observacions. De totes maneres, sí que li haig de dir que des de la Direcció General d'Urbanisme, així com, fins i tot, des del Gabinet de la Conselleria, s'han tingut contactes en aquests moments per explicar de fet quina és la nostra voluntat tant a les associacions de veïns com a la regidoria del districte i a hores d'ara, en aquests moments, la Direcció General d'Urbanisme i l'Incasol han ofert a l'Ajuntament la signatura d'un conveni de col·laboració per a la millora del barri en el marc d'un programa de renovació urbana del pressupost del 1994.

Hi ha dos aspectes que nosaltres volem defensar; estem d'acord a desafectar alguns solars afectats del carrer Moianès, però l'augment del valor s'ha de destinar a operacions de millora del barri, no a un lucre indiscriminat dels solars. I li podria donar exemples, si volgués... Em sabia greu, vull dir, però, si no, li puc donar exemples de desafectacions de fet que s'estan portant a terme sense tenir el Pla aprovat on ja hi ha hagut un moviment especulatiu molt important a l'hora de la compra-venda d'aquests solars.

I, segon punt, també hem de millorar el de l'escola Miquel Bleach per tal que pugui créixer i així ser l'escola del barri. Aquestes són les propostes que nosaltres fem, bàsicament, i jo estic segur i espero que tant l'Ajuntament com la regidoria del districte en contacte permanent amb l'Associació de Veïns, que crec que té el mateix interès que nosaltres a contribuir que el barri d'Hostafrancs defugui definitivament aquest fenomen de suburbanització que avui pateix.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot preguntar el senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president; donar-li les gràcies al senyor conseller per la seva resposta; però, si més no, per encoratjar-lo encara més a trobar una solució definitiva i satisfactòria per a tothom. Recordar-li que al Ple del districte, en la seva assemblea del mes d'octubre, tots els

grups polítics, absolutament tots, volien una sortida satisfactòria, un endegament d'un PERI que donés satisfacció a tothom —és a dir, que vostè tingui en compte aquesta consideració— i també aquell dia, en aquella assemblea, vam palesar tots, absolutament tots, la seva estranyesa que vostè, senyor conseller, signés aquest..., no fos sensible —per dir-ho d'alguna manera— a aquest fet, atesa la seva qualitat d'antic membre de la corporació municipal barcelonina i coneixia a bastament el tema. Esperem, senyor conseller, que la satisfacció de tots estigui reflectida en la proposta que vostè faci als veïns.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ferran. Se li ha acabat el temps, però sembla que no requeria tampoc resposta, la segona intervenció.

*Preguntes acumulades relatives als funcionaris
docents dels departaments de Benestar Social i
d'Ensenyament*

Passem a la següent pregunta, que és sobre una informació reservada en relació amb les declaracions d'un funcionari docent de l'escola d'adults de Salt, que formulava la diputada senyora Dolors Torrent, que té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, com ja bé ha dit el senyor president del Parlament, el sentit de les dues preguntes... Si em permet, acumularia la primera i la següent, eh?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: El sentit de les dues preguntes és el següent: per quins motius el Departament de Benestar va ordenar una informació reservada en relació amb les declaracions d'un funcionari docent de l'escola d'adults de Salt?, i quina és la relació de funcionaris docents expedientats pel Departament de Benestar o pel d'Ensenyament des de 1988 a 1993.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El conseller senyor Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, de la primera de les preguntes ja se n'ha parlat, s'ha substanciat diverses vegades en aquest Parlament. Vostè recordarà que havíem dit que el procediment previst a l'article 22 del Decret 336/86, del 6 de novembre, d'aprovació del Reglament de règim disciplinari de la funció pública com a instrument que la Llei posa en mans dels secretaris generals, precisament per aprofundir la naturalesa i l'abast de les actuacions del personal de l'Administració pública abans de prejudicar-les.

En segon lloc, no és que creiem, sinó que les declaracions fetes a la premsa pel senyor Sebastià Parra són sobradament justificatives de la informació oberta davant del fet que el Departament desconeixia absolutament aquestes opinions i els funcionaris tenen el dret però també tenen l'obligació

de participar en la millora de l'Administració mitjançant el sistema d'iniciatives i suggeriments establert —així ens ho diu l'article 77 de la Llei de la funció pública encara vigent— i d'acord amb l'especial deure de guardar reserva total respecte als assumptes que coneix per raons de les seves funcions, excepte quan es cometin irregularitats i el superior jeràrquic, un cop advertit, no les esmena.

És per això que el secretari general del Departament de Benestar Social, com ja he repetit diverses vegades, va ordenar aquesta informació reservada per tal de descartar qualsevol fet o circumstància que hauria pogut suposar incompliment d'algun dels deures que tenen els funcionaris al servei de l'Administració i en va acordar posteriorment l'arxiu sense incoar expedient disciplinari, precisament, per tal de respectar escrupolosament el dret fonamental de la llibertat d'expressió, tot i considerant possible que s'hagués pogut abusar d'aquest dret, tal com literalment s'estableix en la resolució del 17 de novembre del 93. Aquesta és la resposta a la primera de les preguntes.

La segona pregunta, durant el període a què vostè ha fet referència, del 88 al 93, el Departament d'Ensenyament ha incoat setanta-quatre expedients disciplinaris a personal docent; catorze el 89; deu el 90; deu el 91; vint-i-dos el 92, i divuit el 93.

Els esmentats expedients van ser iniciats pel presumpte incompliment dels següents deures i obligacions: per manca de consideració envers els alumnes, catorze; per manca de consideració envers els companys, quatre; per manca de consideració envers un inspector, un; per negligència, tretze; per incompliment d'horari, absències injustificades, tretze més; per retard en l'inici de curs, set; per incompliment d'ordres superiors, sis; per acords presumptament il·legals, dos; per originar enfrontaments en el lloc de treball, quatre; per incompatibilitats, set; per cobrament de quotes no autoritzades als alumnes, dos, i per esment improcedent de qualificació d'alumne, un.

Això per part del Departament d'Ensenyament, però per part del Departament de Benestar Social, únicament s'ha iniciat un expedient disciplinari per la conducta d'un funcionari docent. Tanmateix, atès que els fets comesos per aquesta persona poden ser constitutius de delictes, ha estat suspesa la tramitació d'aquest expedient fins que no recaigui resolució judicial d'acord amb allò que preveu l'article 18 del Decret 336/86, del 6 de novembre, d'aprovació del Reglament de règim disciplinari de la funció pública de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és la situació dels expedients finalitzats. Hi ha una resolució sancionatòria en trenta-vuit d'ells; de sobreseïment, vint-i-nou, i n'hi ha set de pendants de resolució. Aquesta és la informació que vostè m'ha demanat, senyora diputada.

Els Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Torrent té la paraula per repreguntar.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Miri, senyor Comas, crec que tot això és un despropòsit. Primer, obren una informació reservada perquè un membre de la comunitat educativa opina sobre un programa del Departament de

Benestar. Després, en aquest Parlament, i avui vostè ho ha tornat a ratificar, gairebé ens ve a dir que no es pot parlar en contra d'un programa del seu Departament pel fet de ser un funcionari. Què vol dir això, senyor Comas? On anem a parar?

Miri, crec que vostès, amb l'escola d'adults de Salt, tenen una fixació; fixació que els porta a posar els interessos del seu Govern per damunt de la realitat objectiva i els interessos d'una població adulta que formula una demanda educativa i que vol anar a l'escola.

Mirin, l'escola d'adults de Salt fa divuit anys que funciona —divuit anys—, i representa a Girona una experiència educativa consolidada, nascuda del poble i això és el que a vostès els sap greu, això i no una altra cosa, perquè a Salt, l'escola d'adults han tingut problemes de locals, problemes de manca de plantilla, problemes de llista d'espera, i, saben com ho han resolt? Prenent una solució, el mes de gener, que, en la pràctica, representa repartir les persones en llistes d'espera sobre la base de disminuir les hores lectives de cada nivell educatiu, alfabetització i graduat escolar.

És legal, això, després que vostès fan una normativa que contradiu el que en la pràctica fan? És seriós? És legal? Podran tenir dret a la titulació aquestes persones que fan menys hores que la resta? Ho torno a repetir: és seriós?

És seriós que vostès, a una pregunta formulada pel Grup Socialista sobre l'esmentada escola i les llistes d'espera, responguin el següent? I ara em permetrà el senyor Reguant que l'imiti perquè he de llegir de pressa (*rialles*): «Com a conseller de Benestar Social, així com el conjunt del Govern de la Generalitat de Catalunya, treballem perquè es portin a terme totes les actuacions que impliquin un augment de la consciència nacional com a compromís de tots els ciutadans amb el seu país i perquè, en aquesta línia, la societat catalana sigui, dia a dia, més sensible i solidària amb els problemes dels seus conciutadans.» És una pregunta feta sobre l'escola d'adults de Salt i les llistes d'espera, d'acord? (*Rialles i remor de veus.*)

«Una altra cosa és que el senyor alcalde de Salt...» —continuo. «Una altra cosa és que el senyor alcalde de Salt encapçali manifestacions, per altra part ben poc nombroses; no va arribar a quaranta persones, de les quals, a més, no hi havia ni deu representants dels alumnes en llista d'espera ni tampoc hi van participar tots els membres de l'escola, sí en canvi, representants de l'assemblea d'"okupes" i dels col·lectius antimilitars de Salt, segons informacions publicades al diari tal, tal..., per reivindicar unes qüestions referides al funcionament de l'escola d'adults de Salt que el Departament de Benestar Social tenia planificades i que són competència dels mestres i del mateix Departament i del senyor alcalde.

»Des del moment que no va complir la seva obligació, no elaborant els respectius plans de formació d'adults, fent constar la necessària assistència i futures, així com les iniciatives per resoldre-les, tot i haver-li estat reclamat per escrit de la Direcció General.»

Miri crec que el que vostès han fet amb l'escola d'adults de Salt és el següent: desprestigiar els seus professionals, o

almenys intentar-ho, en obrir una informació reservada sobre un professional; solucionar malament els problemes del local i de les llistes d'espera. Vostès han fet que les llistes d'espera es reduïssin, no perquè els donessin una resposta sinó que els han assignat el pacte de la fam, vostès els han esgotat, i llavors, les llistes d'espera han quedat disminuïdes.

Desprestigi en tot: mestres, alcaldes, ciutadans demòcrates que es manifesten. Tot es desprestigia. Ah! i tot per procurar —com diu a la seva carta— «un augment de la consciència nacional i el compromís dels ciutadans amb el seu país». També, com dèiem, «perquè la societat» —deien—, «la societat catalana sigui cada dia més sensible i solidària amb els problemes dels seus conciutadans». Si això és fer país, els diré aquella dita castellana: «que venga Dios y lo vea», perquè això, com els deia, no és el meu país.

Moltes gràcies —és un despropòsit.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Suposo que el senyor conseller tindrà feina per veure què és el que li han preguntat, però té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Doncs, el despropòsit és fer una pregunta com la que vostè ha fet perquè jo no sé exactament el que ha dit. Ha dit coses que..., miri, jo li aconsello que vostè se n'assabenti, perquè no n'està, d'assabentada —no n'està, d'assabentada. És funció o no és funció del secretari general davant d'informacions que apareixen, quan un en té coneixement, d'obrir un expedient d'informació reservada? Es va fer amb tots els requisits, sí o no? Qui va donar a conèixer que s'havia obert aquest expedient?

Finalment, jo només li puc dir —que això a mi em sembla que és l'únic important— que quan el suport dels ciutadans de Salt de l'escola d'adults..., van fer unes mencions públiques retirant el seu suport als mestres perquè havien estat manipulats els ciutadans, i això va sortir als mitjans de comunicació, en declaracions —això ja ho diu tot—, per tant, l'equip de mestres de Salt tenen tot el suport del Departament però són funcionaris i han de complir els deures dels funcionaris. Si algun dia algú es vol dedicar a fer política ha d'emprar un altre mecanisme, mentrestant han de fer de funcionaris i han de complir el seu paper. I seran respectats —són respectats— i seran ajudats pel Departament.

Moltes gràcies, senyor president.

Preguntes acumulades relatives a ajuts econòmics destinats a un edifici i a les persones afectades per l'atemptat terrorista del 29 de maig de 1991, a Vic (Osona)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta és sobre una subvenció per a rehabilitar un edifici d'habitatges de Vic, afectat per l'atemptat terrorista del 25 de maig del 1991, presentada pel diputat Antoni Noguer. Té la paraula.

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor president. Amb el seu permís, acumularia les preguntes quatre i cinc.

El Sr. PRESIDENT: Té el meu permís.

El Sr. NOGUER: Molt bé. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, aquestes preguntes fan referència al desgraciat i lamentable atemptat sofert a la ciutat de Vic el 29 de maig de l'any 1991, a la caserna de la Guàrdia Civil, per tots conegut, en què es va ocasionar un desgraciat nombre de víctimes i molts danys materials. És en aquest sentit que una de les preguntes fa referència als ajuts que ha donat el Consell Executiu de la Generalitat als perjudicats per aquest atemptat. Totes les institucions, l'Administració local, l'Administració central, la majoria d'institucions han donat ajuts a les víctimes d'aquest accident i jo, en aquest sentit, volia demanar al Consell Executiu quins han estat els ajuts donats a les víctimes d'aquest desgraciat atemptat. I, a la vegada, i fent referència a una subvenció sol·licitada per un grup de veïns, potser els més afectats —a part de les mateixes víctimes de la caserna—, els més afectats, que van ser els veïns i propietaris d'un edifici de «vivendes» situat al carrer Andreu Febrer número 1, davant de l'antiga caserna de la Guàrdia Civil, una subvenció sol·licitada el gener de l'any 93, ara fa un any, passa una mica més d'un any, que, segons sembla va ser concedida el mes de juny i el setembre ja no era concedida.

Voldria saber si realment ha estat concedida o no i, si no ho ha estat, per quins motius no ha estat donada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguier. Senyor conseller Comas, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat. Miri, la concessió de subvencions està reglada, i se sap molt bé quan es concedeix i quan no es concedeix, i aleshores, aquesta no ha estat concedida; és clar.

En funció de la normativa vigent, nosaltres podem concedir subvencions si la petició rebuda s'ajusta al que preveu l'ordenament jurídic i s'ha de fer la tramitació d'aquesta subvenció. I, finalment, hi ha d'haver-hi l'acord i la notificació, que l'ha de fer no qualsevol persona sinó l'autoritat que en tingui la competència.

En el cas que el nostre diputat es refereix, la persona que va atendre les persones sol·licitants va acceptar la petició ja que s'ajustava als criteris normatius i a les prioritats que el Departament té establertes.

Les ajudes a les víctimes del terrorisme, com ha estat reconegut a bastament, sempre han tingut prioritat en el Departament de Benestar Social. Però l'expedient s'havia d'instruir, no es pot concedir una subvenció així com així pel fet que es demana, s'havia d'instruir i s'havien de comprovar en el curs de la instrucció les diferents afirmacions dels sol·licitants. I, d'acord amb les comprovacions contrastades que el Departament va realitzar i que jo vaig tenir àdhuc l'oportunitat de discutir-les, de parlar-les amb els afectats, en resulta el següent: l'import total de l'obra va ser de 81 milions i escaig. I els veïns van tenir les següents ajudes: 9.600.000 pessetes del Fons de compensació d'assegurança; 63.700.000 de l'Ajuntament de Vic; 5.083.000 de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge del Departament de Política Territorial; 8.342.000 de l'aportació ciutadana; 5.560.000 d'indemnització en concepte de contingut que han rebut directament els propietaris de la seva assegurança, i, a part, l'Ajuntament de Vic també va abonar 7 milions de pessetes per a lloguers per l'estada durant les obres, que ha satisfet al cent per cent.

De tot això en resulta que els veïns han rebut més diners del que van costar les obres de rehabilitació; concretament han rebut 92 milions de pessetes contra 81 milions de pessetes que va costar l'import total d'obres i de rehabilitació. Per tant, no hi havia lloc a donar cap subvenció en aquesta situació; a mi em sembla que això està clar.

Doncs, els veïns han vingut i han dit que ells havien tingut altres despeses a part de les obres de la rehabilitació que han estat tots els aspectes de parament de la llar i de mobiliari. Per això nosaltres hem ofert que tots aquells que estan en situació que..., segons la normativa del Departament, i hem de complir la normativa —a mi em sembla que això és clar—, aleshores tots aquells que estan en una situació que, per càpita, per habitatge i per càpita, estiguin per sota del salari mínim interprofessional nosaltres podem concedir-los ajuts individuals. Però és evident que, en aquesta situació, no ptoquen noves subvencions. Aquesta darrera oferta jo l'he feta a través de persona autoritzada de l'Associació de Victimes del Terrorisme i jo he de dir que m'ha semblat que, realment, aquesta Associació ho ha entès, se m'ha confirmat el nostre posicionament i, em sembla que és suficientment clar.

Aquesta és la situació i la realitat, senyor diputat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, el senyor Noguier.

El Sr. NOGUER: Sí, moltes gràcies, senyor president. Miri, és cert que els veïns, i no a través dels ciutadans i el mateix Ajuntament de Vic, han rebut molts diners de cara a la rehabilitació. En tot cas, val a dir que la subvenció d'Urbanisme i Habitatge en aquests moments encara no s'ha rebut; però, en tot cas, també és cert que hi han altres despeses, que no tots els números que a vostè li han passat... —i són certs—, però jo també tinc de creure, lògicament, els números que em presenten els veïns, hi ha hagut moltes més despeses, com vostè ha dit, del mobiliari, del continent, no tant del contingut. I que, evidentment, han sofert un perjudici.

En tot cas, senyor conseller, aquesta subvenció que per boca del senyor Garriga, el mes de juny estava concedida, el mes de setembre ja no ho estava, sembla allò... una subvenció fantasma, una mena de Guadiana que apareix i desapareix, en aquest cas no a voluntat de la naturalesa, sinó a voluntat de la Conselleria o del senyor conseller.

En tot cas, el que no es pot fer mai, senyor conseller, és escriure una carta amb el to del contingut d'aquesta —no serà tan llarga com la llegida abans— però sí que, dir, al president de l'associació de l'escala, al president dels veïns, després d'haver-se reunit aquest amb la senyora Rosa Maria Pujol, cap del Servei de Gabinet de la Presidència de la Ge-

neralitat, i per instruccions d'aquesta demanar una entrevista amb vostè, contestar-los dient que «...en aquest sentit, no hi ha cap debat ni a tres bandes, ni a dues, ni a cap».

Com aquest paràgraf ni ha d'altres de molt mal gust que jo entenc que no és correcte dirigir-se així als ciutadans. En tot cas, el que no es pot fer, i els ciutadans d'aquest país no tenen per què dir una cosa que no és veritat i no tenen per què dir que el mes de juny els va estar concedida una subvenció i el mes de setembre no, etcètera. Evidentment, estan molt enfadats i molt ofesos amb aquesta actitud i aquesta voluntat perquè el que no es pot fer mai és enganyar els ciutadans.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Noguera. Té la paraula l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies. Senyor Ferran, jo crec que en aquest hemicicle hem de merèixer tots saber el que diem i, aleshores, una subvenció es concedeix quan es concedeix. No es pot dir que un funcionari, en un moment determinat, estava ben predisposat, jo no ho sé si ho estava o no ho estava; però qui les concedeix?, un funcionari?, el senyor Garriga ha de concedir les subvencions?, o ha de ser la persona que ha d'estar legalment..., legalment, doncs... El senyor Garriga no pot concedir cap subvenció i, a més, no ho va dir-ho, això. I aleshores, si això s'ha afirmat ja és un altre tema..., això no es pot afirmar, això no es pot afirmar.

En segon lloc, si es llegeix una carta, que es llegeixi tota, perquè aleshores a mi el que em demanaven era un debat a tres bandes. Jo no n'he fet cap, de debat a tres bandes, i no puc obligar l'Ajuntament de Vic ni cap ajuntament —tenen autonomia municipal— a dir: «escoltin, vinguin aquí, que jo els obligo a...»; això no es pot fer. Per tant, si llegeix la carta, la carta és correcta i, per tant, això no és així.

Vostè diu: «Oh, és que han tingut altres perjudicis». Realment, aquest és un aspecte molt lamentable, però en aquests moments ells tenen un habitatge que val molts més diners dels que valia abans de l'atemptat. Molts més diners, a zero cost. I així i tot, per aquest mobiliari o per a aquests paraments de la llar que, realment, la gent que ho necessiti, en funció de les seves rendes, el Departament està disposat a estudiar-ho. Però tantes vegades s'ha dit, «la política del talonari», tantes vegades s'ha dit que es concedeixen subvencions a tort i a dret, resulta que quan es fan les coses com cal, també se'ns critica això. On som? I, per tant, jo demano que parlem de les coses sabent el que diem (*remor de veus*), sabent el que diem, i aleshores en funció del que és la llei, perquè la llei és llei i s'ha de complir, per tothom, pels ciutadans i per l'Administració.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Suposo que el senyor Piella em demanarà l'agrupació de tres preguntes. És així?

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. No ho faré pas, això.

El Sr. PRESIDENT: No?

El Sr. PIELLA: Ho faré d'una altra manera.

El Sr. PRESIDENT: A veure. En té tres sobre la mateixa qüestió...

El Sr. PIELLA: Bé, sí, però la primera prefereixo fer-la sola.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Vostè és amo de distribuir-s'ho com vulgui.

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris per a convocar les persones i les institucions que assistiren a les jornades del programa Interreg 2

El Sr. PIELLA: Gràcies per la seva amabilitat. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, ahir hi va haver una intervenció d'Iniciativa per Catalunya que crec que va ser molt interessant i crec que molt oportuna, i que feia referència als fons comunitaris. Un d'aquests fons comunitaris és concretament l'Interreg. El dia 15 d'octubre hi va haver una reunió a la població de Llívia per parlar del programa Interreg, concretament fins a l'any 96-97, i es van convocar un seguit d'institucions i persones. La pregunta que es fa és amb quin criteri es van convocar aquestes persones i aquestes institucions?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller d'Agricultura.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyors diputats, els programes d'Interreg estan pensats per a ser assumits conjuntament pels estats membres i per la Comunitat Europea; és a dir que els projectes que el programa Interreg finança són presentats per les administracions públiques, les quals prèviament han assumit la seva quota de participació econòmica i el seu consegüent compromís de cofinançament, que, en el cas de la pregunta era Pirineus, o sigui, Catalunya-França, és del 50%.

Per altra banda, atès que l'esmentat programa està encaminat a fomentar la cooperació transfronterera, les institucions que hi estan involucrades són, lògicament, les frontereres. Per totes aquestes raons, doncs, es va convidar a assistir-hi els delegats del Govern de la Generalitat de Lleida i de Girona, els presidents de les respectives diputacions, els consells comarcals transfronterers, amb el prec, a més, als consells comarcals que aquests s'adrecessin als respectius ajuntaments i a altres organismes que poguessin estar interessats en aquest programa, a l'Interreg 2. Igual que les associacions de cooperació transfronterera que existeixen aquí a Catalunya, també hi van ser convidats a assistir el secretari general de la Federació de Municipis de Catalunya i el de l'Associació Catalana de Municipis, respectivament. Aquestes són les persones, doncs, i els organismes a través dels quals es podia accedir a l'assistència d'aquesta jornada d'Interreg.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president; gràcies, també, senyor conseller, per la seva contesta. Ara, bé, jo el que em va deixar una mica perplex d'aquesta reunió és que sí que es van convidar –suposo– les persones que ha dit vostè, però per exemple es van convidar ajuntaments com Rabós, Colera, Port de la Selva, Agullana, Jonquera, en canvi, l'Ajuntament de Puigcerdà, que està a pocs quilòmetres i és un dels pocs ajuntaments que té frontera dins el Pirineu oriental, no se'l va convidar. Això, en definitiva, em preocupa perquè no és una cosa aïllada, sinó que és una cosa que està sovintejant. És a dir, un altre exemple va ser, concretament a la inauguració del túnel de Terradelles, que sí que es va convidar molta gent, concretament del partit del Govern, fins i tot el delegat de Benestar Social de Ripoll i, en canvi, no es van convidar membres del Parlament. No sé si això vol dir que també Benestar Social –que actualment ja té competències en ensenyament– pensa entrar també a tenir competències en carreteres; també és possible això. Ara bé, després d'aquesta petita ironia, sí que valdria la pena tenir en compte que l'Interreg és un programa que el que intenta és trencar les fronteres mentals que encara existeixen. El que hem de procurar és que no en creem d'interiors, de fronteres. Crec que el país és divers, hi ha ajuntaments de diferent signe, de diferent manera de pensar, això crec que és bo, això crec que fa el país gros i gran, i en definitiva hauríem de procurar que hi hagués realment..., que es convidés la gent d'una manera objectiva. Crec que...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyor diputat, bé, jo ja li he mencionat que la convocatòria es va fer a través dels consells comarcals; jo desconec si la convocatòria va estar portada a terme o no va estar portada a terme. Em penso que ningú dubtarà de la representativitat del consell comarcal i la capacitat, en aquest cas, per convocar la gent, i més quan aquests programes, normalment, no són de caràcter municipal, sinó que tenen un caràcter supramunicipal. En tot cas puc vetllar per conèixer les interioritats –per dir-ho d'alguna manera– de la convocatòria, però crec que, per part del Govern, la convocatòria va estar feta correctament.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives als convidats a les futures reunions del programa Interreg 2 i sobre les raons per a fer les jornades sobre el programa Interreg 2 a Llívia (Cerdanya)

Doncs continua el senyor Piella en ús de la paraula per formular la següent pregunta.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Seguint les seves instruccions i el seu suggeriment acumularia les dues preguntes següents, amb el seu permís.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PIELLA: Bé, seguint amb el mateix tema, amb aquestes reunions, és de suposar que se'n continuïn fent, crec que el mes de juny s'ha d'acabar o s'acaba el termini per presentar sol·licituds d'un programa important, crec que voreja al voltant dels 1.000 milions de pessetes, i la pregunta, concretament, que es fa és amb quins criteris, concretament, es pensa continuar convidant les persones i les institucions i, al mateix temps, que crec que és important que es tingui en compte que poblacions o municipis que tenen fronteres dins el Pirineu oriental –en aquest cas són Puigcerdà, concretament, també Molló i també la Jonquera–, la pregunta és aquesta, si es pensa continuar amb la mateixa política o es pensa fer una política molt més objectiva i molt més institucional.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyors diputats, entenc que hem acumulat les dues preguntes, que la pregunta una era per què es va fer a Llívia, no?, i, l'altra, a qui es pensa..., daixò. Bé, jo, el que volia dir-li és que sí que és cert que el programa Interreg és interessant; molt important, molt important..., dissortadament no, perquè almenys jo, com a conseller del Govern de la Generalitat de Catalunya, sí que li haig de dir que no estic gens d'acord amb com s'aplica l'Interreg. Vull dir que a la frontera catalano-francesa o la frontera pirinenca, no a la catalano-francesa, sinó a la pirinenca, s'hi destina escassament un 10% del que es destina a alguna altra frontera de l'Estat, la qual cosa vol dir que no és precisament positiu per a nosaltres. Ho dic perquè vostè ha dit que era molt important; evidentment, doncs, tots els recursos que vénen són importants, però crec que la cambra és bo que conegui aquesta dada.

El fet que aquesta trobada es fes a Llívia, bé, jo li haig de dir que puntualment no en conec la raó; suposo que va ser pel simbolisme d'aquesta vila, que està enclavada en un punt fronterer i, més que això, està enclavada pràcticament en el país veí. No crec que hi hagués cap mena, en aquest sentit, ni de discriminació ni d'altres motius, donat que Puigcerdà –jo aquí portava tot un llistat de coses que s'hi han realitzat recentment, no crec que faci falta citar-les– és una ciutat en la qual s'hi han fet freqüents trobades, no?

Quant al tema de convidar, jo crec que, evidentment, hem de garantir que tothom tingui coneixement de la jornada i que hi pugui accedir; jo crec que els ajuntaments, a través dels seus consells comarcals, tenen el dret i l'obligació de reclamar que se'ls doni la informació puntual, i m'ha semblat entendre..., potser una altra pregunta en aquest sentit, jo entenia..., crec que si el Parlament de Catalunya i en concret la Comissió de Seguiment del Procés d'Integració de Catalunya a la Comunitat Europea ho considera, bé, potser seria convenient plantejar-se el tema i que en principi no hi ha cap inconvenient a l'assistència a aquestes jornades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president, i gràcies, també, senyor conseller, per la seva contesta, però hi ha hagut una cosa, que potser ha set un lapsus de la seva contesta, que m'ha preocupat; ha dit: «els ajuntaments, a través dels seus consells comarcals», això, li agrairia que no ho diguéssim gaire, perquè, en definitiva, fins i tot, això va contra la Constitució. Els nivells de l'Administració d'aquest Estat és, concretament, l'Estat, les comunitats autònomes i els ajuntaments. Jo crec que els ajuntaments tenen un cert dret –per moltes raons, històriques i de tota mena– que se'ls tingui en compte directament, i no per res, perquè el tema Interreg és un tema que va també adreçat als ajuntaments.

Bé, independentment d'això, jo sí que voldria dir que tinguéssim en compte que Catalunya és plural, que crec que és bona aquesta diversitat, i crec que, de la mateixa manera que la Generalitat demana i exigeix –i amb molta raó– de l'Estat central que se la tingui en compte en el tema de les converses i negociacions comunitàries, no faci el mateix la Generalitat envers els ajuntaments, no tenint-los en compte i no tenint-los informats. Crec que això millorarà, la seva resposta m'ha donat una certa tranquil·litat i una certa esperança, però sí que li voldria dir el següent, és a dir, si l'Interreg el que intenta és que les fronteres mentals que encara existeixen d'unes fronteres històriques que havien estat, i aquestes hem de procurar que sí que serveixin, no n'anem creant d'interiors, que, en definitiva, crec que hem de procurar que hi hagi un cert interès de tenir en compte tothom, i no mirar que uns hi siguin i els altres no hi siguin, en funció que siguin d'un color o d'un partit o d'un tema o d'un altre. És això, en definitiva, el que demanaria, i que es tingués en compte en les properes convocatòries d'Interreg o de qualsevol altre programa de tipus comunitari.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyors diputats, no, quan jo ho mencionava..., potser sí que és veritat que he tingut un petit lapsus; ho deia més en funció de la responsabilitat passada. Vull dir, si en un moment determinat l'Administració s'adreça al consell comarcal demanant-li que faci d'interlocutor, presumiblement, amb l'estructura que significa, de caràcter supramunicipal, és un tràmit administratiu que creiem que havia de funcionar bé. Ara, la seva preocupació, jo l'he recollit i veritablement no costa cap esforç trametre també el comunicat als ajuntaments i em comprometo que així serà.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a presentar el Pla territorial general de Catalunya al Parlament

Passem a la següent pregunta, sobre el termini previst per a presentar el Pla territorial general de Catalunya, que formula el diputat senyor Manuel Nadal. Té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Breument. En quina data es pensa iniciar la tramitació parlamentària del Pla territorial general de Catalunya, senyor conseller? Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, molt breument. Tan aviat com sigui possible. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Repregunta el senyor Manuel Nadal. Estan fent una exhibició del que és realment el tràmit de pregunta. *(Rialles i remor de veus.)*

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor conseller, abans de les vacances parlamentàries, el seu cap de Gabinet em va enviar una atenta carta, explicant-me que segurament el tràmit parlamentari es podria iniciar bastant aviat. El que passa és que hi havia un compromís parlamentari del seu antecessor, el senyor Molins, que la tramitació del Pla general territorial de Catalunya es produiria doncs, l'any que ja hem acabat. Per tant, no s'ha complert aquest compromís del seu antecessor. I jo em temo molt que a vostè li passi el que hi ha en un rellotge d'un hotel de Girona, que agafa la dita llatina aquella de *tempus fugit*, però hi han afegit, i ben posat, «*tempus fugit* de pressa!», i que a vostè, senyor conseller, el temps li està passant molt de pressa. Em dóna la impressió que aquest «tan aviat com sigui possible» és «tan tard com sigui possible». Vostè ha dit en alguns moments en converses periodístiques que segurament el mes d'abril o abans podria estar tramitat; jo he dit també en converses periodístiques que no abans de passat l'estiu. Jo espero que concreti una mica. Sé que el tràmit és difícil, que hi ha unes alegacions que s'han de revisar, s'ha de fer una tramitació dins el Consell Executiu i després s'ha de procedir a la tramitació parlamentària, però un pla que porta deu anys d'elaboració em penso que ja va essent hora que es presenti en aquest Parlament i que el puguem discutir des del punt de vista parlamentari. Espero que em concreti més la data i que no sigui «tan aviat com sigui possible» ni «tan tard com sigui possible», com dic jo, però que em digui, aproximadament, abans o després de l'estiu.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Conseller Cullell, la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president... Amb les seves comparacions dels rellotges em pensava que m'anava a parlar d'aquell rellotge de sol de la teulada, però no és així, veig, no? Bé, escolti, no, realment vostè ho coneix tot, això, jo no sé si..., en fi, si li sembla, seguim el tràmit parlamentari, però vostè ho coneix perfectament, perquè se li ha dit per carta, però ara li ho diré de viva veu.

Miri, vostè sap perfectament que el període per presentar alegacions al Pla general territorial era des del 15 de febrer al 15 d'abril del 93; a petició de diversos organismes es va perllongar fins al 15 de juliol d'enguany per tal de facilitar l'estudi del Pla; els organismes que han presentat alegacions són 273, entre aquests es compten 27 consells comarcals, 3 diputacions, 218 ajuntaments, la Delegació del

Govern i 24 altres institucions que, en principi, no estan compreses en les previstes per la Llei de política territorial, però que les hem acceptat exactament igual.

D'altra banda també li haig de dir que un bon nombre d'organismes, 80 en concret, han presentat les seves alegacions fora del termini establert, però que, malgrat això, la nostra voluntat també és prendre-les en consideració. Per tant, el nombre total d'alegacions originals és aproximadament de 1.350. També és veritat que moltes d'aquestes són alegacions repetides perquè són diversos organismes que donen suport a alegacions presentades també per altres.

Bé, aquestes alegacions –i això ho he dit..., no ho he dit als periodistes, els ho he dit, doncs, a companys seus que estan presents a les diferents comissions–, és voluntat meua que, aquestes alegacions, mirar, amb tota l'atenció possible, d'incorporar-ne el màxim a dintre del Pla, perquè crec que comporten, sincerament, una millora important.

Aquesta incorporació, que crec que és possible i és convenient i es tracta bàsicament, d'alegacions que fan referència als sistemes de proposta, a les infraestructures del transport, a les àrees bàsiques territorials, a la delimitació d'àmbits funcionals territorials o a altres aspectes, però sempre dintre del que el Pla és i es proposa. També hi ha una altra sèrie d'alegacions que posen en qüestió el mateix model de planificació que s'ha emprat, tot fent referència, per exemple, doncs, al seu termini, que consideren excessivament llarg, o a la cascada, per exemple, de plans territorials, plans territorials parcials, plans urbanístics i sectorials, que potser alguns consideren una metodologia inadequada. Un altre grup d'alegacions vénen a demanar que el Pla territorial general contingui un grau detallat, molt superior al que conté.

Bé, l'estudi d'aquest conjunt d'alegacions està bastant avançat. Les fases que cal cobrir són, primer, resolució –com sap també vostè perfectament–, resolució de la Comissió de Coordinació de la Política Territorial sobre les modificacions corresponents; segon, reformular el Pla d'acord amb les incorporacions acceptades; tercer, aprovació del Consell Executiu; quart, edició del Pla en nombre suficient per als diputats del Parlament i tramesa a aquests, i cinquè, tràmit parlamentari.

Bé, aquestes fases tenen un grau de complexitat i, a criteri meu, és millor donar prioritat i completar-les bé, més que cobrir-les ràpidament.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions del Departament de Política Territorial en relació amb el tractament mediambiental de les obres de millora de les carreteres C-152 i GE-524 en els trams que travessen el parc de la zona volcànica de la Garrotxa

Passem a la següent pregunta. La número 10 ha estat posposada, i la següent és sobre les previsions en relació

amb el tractament mediambiental de les obres de millora de les carreteres que travessen la zona volcànica de la Garrotxa, que formula el diputat senyor Terradellas. Té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Gràcies, senyor president. Les senyores i senyors diputats i l'honorable senyor conseller saben que la normativa del parc natural de la zona volcànica exigeix que qualsevol obra d'infraestructura tingui contemplades, tingui garantides les mesures de caràcter paisatgístic i de caràcter mediambiental, que han d'estar informades per l'òrgan rector del parc.

Sortosament, a la comarca de la Garrotxa, en els últims temps, el Departament de carreteres ha fet obra pública per a la millora de la xarxa viària, cosa que estem molt contents i agraïm moltíssim, però hi ha dues obres que s'han fet ja fa un parell d'anys que encara no s'han fet les actuacions complementàries, malgrat que l'òrgan rector del parc natural i els ajuntaments han instat el Departament que les pogués fer. Per tant, em sembla raonable que aquest diputat, amb ganes que s'apliqui la normativa d'espais naturals, reclami al conseller quines són les previsions d'actuació en aquestes obres.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Terradellas. El conseller senyor Cullerell té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president. Bé, cal tenir present que les obres executades no es caracteritzen pel seu impacte sobre el territori, perquè no són carreteres noves, sinó que són millores i condicionament de les carreteres ja existents i el criteri de disseny de les modificacions ha estat sempre el de no produir impactes que no fossin recuperables.

Tanmateix, a fi de disminuir els efectes produïts per les obres, el Servei Territorial de Carreteres de Girona ja ha redactat un seguit de projectes d'acord amb els òrgans de gestió del parc natural de la zona volcànica de la Garrotxa, i en aquest sentit les actuacions previstes són l'aparcament de Santa Margarida, a la carretera GI-524, en el terme municipal de Santa Pau, per un import aproximat de 29 milions de pessetes; adequació paisatgística de la GI-524, tram Santa Pau-Mieres, per un import aproximat de 42 milions de pessetes; arranament d'espais residuals a la GI-524, per un import aproximat de 78 milions de pessetes, i adequació paisatgística de la comarcal 152, tram Bosc de Tosca, per un import aproximat de 10 milions de pessetes.

Pel que fa a l'execució –això són els projectes, diguem-ne, que en aquests moments porta fets el Servei de Carreteres de Girona–, pel que fa a l'execució de les obres corresponents als projectes esmentats, s'han programat de la manera següent. Durant aquest any: aparcament Santa Margarida a la GI-524 i adequació paisatgística de la comarcal 152, tram Bosc de Tosca. Durant l'any que ve, o sigui el 95, adequació paisatgística a la GI-524 i arranament dels espais residuals de la GI-254.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Terradellas pot repreguntar.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor conseller, jo estic d'acord que no són carreteres noves, precisament són obres de millora, però fixi's, quan un particular vol fer qualsevol obra —arreglar una paret, una façana, qualsevol cosa—, els ajuntaments exigeixen que tingui tractament mediambiental, cursem el projecte al parc natural i no donem llicència d'obres fins que hi ha aquestes mesures correctores que s'han d'executar paral·lelament amb l'obra; això és el que diu la normativa. Per tant, ja entendre, senyor conseller, que tot i que la resposta és bastant satisfactòria, que la mateixa Administració de la Generalitat tardi més de dos anys a complir el que la normativa d'espais naturals diu no és la millor manera de donar exemple. Jo estic content perquè finalment sembla que s'ha desencallat, però, de totes maneres, fixi's que els ajuntaments estàvem en una situació difícil exigint als particulars un compliment urgent i ràpid de la normativa complementària mediambiental quan ens retreien que des de l'Administració estaria encallat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradelles, senyor conseller? (*Pausa.*)

Preguntes acumulades relatives al sector del taxi

La següent pregunta la formula el diputat senyor Celestino Corbacho, que és sobre la reconversió del sector del taxi a Barcelona. Té la paraula.

El Sr. CORBACHO: Gràcies, senyor president. Amb permís de la presidència agruparia les preguntes, si m'ho permet la presidència, de la número 16 fins a la 21.

El Sr. PRESIDENT: Menys la 14, suposo...

El Sr. CORBACHO: No, la 14 també... No, menys la 14 també, sí.

El Sr. PRESIDENT: Evidentment perquè no és seva...

El Sr. CORBACHO: No, per això.

El Sr. PRESIDENT: Vostè ja s'adona de la irregularitat que suposa això, vull dir, això equival a quatre interpel·lacions acumulades.

El Sr. CORBACHO: Seré molt breu, senyor president. Les preguntes estan formulades i, per tant, estan escrites, i en la seva conseqüència no formularé, fins i tot per facilitar a raó del temps, la lectura de cadascuna d'elles. Solament unes coses molt concretes que m'agradaria que em contés el senyor conseller, que és que recentment va aparèixer en alguns mitjans de comunicació el tema de la possibilitat de la reconversió del taxi. Aquesta reconversió ha estat demanada per una determinada associació i sembla també que hi ha hagut algunes declaracions per part d'algunes persones relacionades amb Convergència i Unió i amb càrrecs i responsabilitats en l'àrea metropolitana i més concretament a l'EMT, que estaven en principi d'acord, que hi ha hagut alguna reunió amb el senyor conseller, el senyor Culler, precisament, amb el director general de Transport, senyor Robert Ramírez, i en principi sembla que aquesta reconversió es demana que faci i es porti a terme aquesta reconversió.

La pregunta concreta, en aquest moment, és si el Govern està d'acord amb aquesta reconversió del taxi; si és així, aquesta reconversió afecta 3.000 llicències dels taxis de Barcelona, té un cost de 18.000 milions de pessetes i, per tant: primer, està d'acord el Govern amb aquesta reconversió? En segon lloc, pensa destinar fons propis del pressupost de la Generalitat per a aquesta reconversió? I quina és l'opinió, en la seva conseqüència, que té el Govern respecte al tema que ha sortit als mitjans de comunicació i que, fins i tot, posen en boca —diuen alguns mitjans de comunicació— que ja està, ja formen part d'algunes converses d'aquesta associació alts representants del Govern de la Generalitat?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Corbacho. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller senyor Culler.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, sistematitzant una mica, pel que fa referència... És a dir, jo crec que les propostes de reconversió del sector del taxi a Barcelona es troben en un estat molt embrionari i jo diria que mancades absolutament d'estudis aprofundits d'impacte i de recursos necessaris. Això d'entrada. Per tant, tot és una espècie, en fi, de nebulosa, no? I en qualsevol cas, el que li haig de dir, senyor Corbacho, és que el Govern, en un àmbit on la responsabilitat directa correspon a l'Entitat Metropolitana del Transport, entén que els possibles recursos haurien de provenir, fonamentalment, del mateix sector, amb mesures addicionals de suport de l'Administració.

Pel que fa referència a les propostes —com vostè ha dit— d'algunes associacions de professionals sobre la reconversió del sector del taxi de Barcelona, jo crec que sí que hi ha una coincidència general de totes les diferents associacions professionals del sector del taxi en la necessitat d'aquesta reconversió del sector, però segurament amb diferències quant a la fórmula operativa més adient per materialitzar-la.

L'Administració de la Generalitat coneix aquesta inquietud i malgrat que tracta —ho repeteixo— d'una matèria on l'Entitat Metropolitana del Transport exerceix plenes competències quant a la regulació de l'activitat i, consegüentment, l'adopció de mesures al respecte, es troba disposada a participar en l'anàlisi de la problemàtica i la recerca de les solucions que permetin superar la situació actual.

Jo no conec... I per tant, abans de dir-li si pensem posar-hi diners o no, és que el Govern no disposa en aquests moments de cap avaluació econòmica directa del denominat cost de reconversió del taxi de Barcelona. Coneix a títol informatiu diferents estimacions efectuades per diferents, també, representants del sector.

El Govern no ha elaborat, per tant, cap Pla de reconversió del taxi, per les llicències de la resta de municipis de Catalunya, i des del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, responsable de l'atorgament d'autoritzacions de transport interurbà, se segueix de prop l'evolució del sector, s'analitzen propostes i, en un marc en el qual cal tenir en compte les competències dels municipis, s'exerceixen amb aquests, de forma coordinada, les competències per a l'ator-

gament de noves autoritzacions, d'acord amb el procediment previst en les normes vigents.

Sobre aquestes notícies que vostè parlava que han aparegut a la premsa de les relacions amb l'Associació Catalana del Taxi, concretament, l'Administració de la Generalitat manté amb totes les associacions representatives dels diferents sectors del transport relacions normals de col·laboració i diàleg necessàries per canalitzar llurs aspiracions legítimes de millores professionals i la defensa dels interessos que els corresponen. Concretament, l'Administració Catalana del Taxi va demanar, em va demanar una entrevista a mi i al director general de Transports –que no és el senyor Ramírez, que és el senyor Serra– per tal de donar-se a conèixer, perquè era de nova creació. El director general de Transports els va atendre i es va donar per assabentat dels seus objectius i prioritats dins d'aquest sector, que sí que és veritat que centra la seva proposta de reconversió en l'amortització de llicències metropolitanes.

El Govern no té intenció de destinar fons rebuts –és una de les preguntes que vostè em diu– de la Unió Europea per a l'amortització de llicències de taxi a Barcelona. Li haig de dir, sincerament, que no sé exactament a quins fons es refereix la pregunta, ni existeix cap previsió de futur a aquest respecte.

I, finalment, també, en una pregunta també, vostè em diu si és que hi ha la possibilitat de tramitar un projecte de llei... Escolti, no, no hi ha en aquests moments..., jo no conec ni hi ha en el Departament cap avantprojecte de llei sobre la reconversió del sector del taxi a Barcelona, i el Govern no ha elaborat, per tant, ni presentarà al Parlament cap document sobre aquesta matèria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cullell. Sí, pot repreguntar el senyor Corbacho.

El Sr. CORBACHO: Moltes gràcies, senyor Cullell. Jo crec que ha estat bastant aclaridora la seva resposta. Jo preguntava, precisament, si el Govern pensava presentar algun projecte de llei, no perquè jo en tingués alguna notícia: és que el senyor Alsina, que és el regidor de Convergència i Unió a l'Entitat Metropolitana del Transport, parla de la necessitat de fer un projecte de llei i que el Govern ja té un projecte de llei, que espera que es presenti properament al Parlament. Per això feia aquesta pregunta.

Evidentment, quan deia que hi havia hagut una reunió amb vostè, amb el senyor Ramírez, també hi ha hagut una reunió amb el senyor Artur Mas, i també amb el senyor Alsina. I diu el representant d'aquesta Associació del Taxi que, en principi, el Govern veu amb bons ulls aquesta possibilitat de reconversió, i, per tant, dona unes xifres, i, fins i tot, que el Govern tenia un cert interès en aquesta reconversió, i destinar-hi uns fons de la Unió Europea.

Em deixa bastant tranquil, perquè, en definitiva, les seves respostes són respostes... En definitiva, tot això havia creat una certa inquietud en el món del taxi, perquè una reconversió d'aquestes característiques afecta un nombre molt important de llicències, té un cost molt elevat, i les seves

respostes jo crec que són prou aclaridores. Primer, absolutament d'acord amb vostè: això és una competència en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport; per tant, el Govern no té res a dir en aquest sentit: és una responsabilitat de l'Entitat Metropolitana del Transport. Segon, vostès no pensen presentar un projecte de llei respecte a l'ordenació i a la creació de l'Institut del Taxi –molt bé. I, en tercer lloc, no pensen destinar fons propis del Govern ni de la Unió Europea a la reconversió del taxi. Jo crec que aquestes respostes avui donaran una certa tranquil·litat al món del taxi. Jo me n'alegro, i aquesta resposta, que és la resposta del senyor conseller, en definitiva serà la que a partir d'ara tindrà validesa, i no les manifestacions que fan alguns dels regidors de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. El senyor conseller vol intervenir? (Pausa.)

*Pregunta al Consell Executiu sobre
les raons per les quals cap membre del Govern
assistí a l'enterrament de Frederica Montseny*

Passem a la pregunta número 14, que serà l'última... La 13, que és sobre les raons per les quals cap membre del Govern assistí a l'enterrament de Frederica Montseny, que formula el diputat senyor Roc Fuentes. Té la paraula.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el passat 15 de gener morí a França la senyora Frederica Montseny, que fou una destacada dirigent sindical i anarquista, que fou, sobretot, la primera ministra de l'Estat espanyol que va prendre mesures en molts camps i en molts àmbits, però algunes que especialment van comportar el reconeixement de drets molt importants per a les dones, per primera vegada a l'Estat espanyol i per primera vegada, també, a molts altres països, i que es pot estar molt, poc o gens d'acord amb l'ideari polític de la senyora Montseny, però que, en qualsevol cas, va constituir una personalitat social i política catalana d'extraordinària importància.

A nosaltres ens ha sorprès, ens ha sorprès desagradablement –ho hem considerat una manca de consideració– el fet que cap membre del Consell Executiu assistís a l'enterrament de la senyora Montseny i voldríem conèixer les causes per què això es va produir. Hem de dir que aquesta opinió nostraensem que ha estat compartida per molts sectors perquè, fins i tot, molts mitjans de comunicació la van reflectir a bastament. Espero, per tant, les seves paraules.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, el Govern de Catalunya, el Consell Executiu de la Generalitat, és summament respectuós amb la dignitat de totes les persones, és summament respectuós amb tots els posicionaments polítics, és summament respectuós amb totes i cadascuna de les pàgines que conformen la nostra història –perquè la història

és la que és, està escrita i està allí— i amb totes les persones que hi van tenir un paper més o menys important, més o menys transcendent.

El que em sembla és que s'han de fer dues matisacions al que vostè ha dit: d'una banda, l'opinió, el fet de la valoració; vostès en fan una valoració negativa —és una opinió que nosaltres respectem però que no compartim—, però crec que en el to mateix de la seva intervenció està l'explicació o la raó. Per quines raons? No hi ha cap raó especial; no hi ha cap raó especial, fonamentalment degut al fet que aquesta senyora en cap moment tingué un càrrec o un posicionament institucional dins l'àmbit del Govern de la Generalitat. Va tenir altres càrrecs i en altres àmbits i va ser on es va produir el seu nivell de representació.

A banda d'això, hi ha uns criteris que no es comparteixen en el sentit que es pretengui fer una selecció o una discriminació respecte a determinats posicionaments.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Fuentes pot repreguntar.

El Sr. FUENTES: Si a nosaltres ens ha sorprès especialment, senyor conseller —gràcies, senyor president—, l'actuació o la no-actuació, en aquest cas, la no-presència de cap membre del Consell Executiu en aquest enterrament, és precisament perquè, des del nostre punt de vista, això trenca una pràctica del Consell Executiu perquè jo he assistit a moltíssims enterraments amb presència de membres del Consell Executiu i no es tractava de personalitats que haguessin tingut càrrecs institucionals en el Govern de la Generalitat; han estat personalitats catalanes de diferents àmbits, pugui ser artístic, pugui ser cívic, pugui ser de caràcter polític, efectivament, i, per tant, el que ens sembla és que en aquest cas s'ha trencat, precisament, aquesta línia d'actuació del Consell Executiu de la Generalitat i que vostè ho ha dit, no ho he dit jo.

Em temo que sí que pot ser, precisament, per elements de caràcter discriminatori, per la ideologia, per la concepció política o social que tenia la senyora Montseny i que no cal que digui que en molts aspectes és evident que jo tampoc comparteixo. Però, precisament, crec que el Govern de la Generalitat de Catalunya, de tots els catalans, ha de tenir en compte la personalitat de cada una de les persones, quan es produeixi una situació com aquesta, amb independència de quina sigui la seva ideologia, de quins siguin els seus punts de vista sobre determinades matèries. Crec que aquesta és una tasca que la Generalitat fa habitualment, que en aquest cas s'ha trencat i que per això nosaltres pensem que en aquesta actuació el que ha fet la Generalitat, o el que no ha fet la Generalitat, no té cap mena de justificació i comporta elements discriminatoris.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Senyor president, jo volia fer èmfasi en aquesta no-existència d'elements discriminatoris. En el moment que es produeix la mort i es determina l'enterrament de la senyora Frederica Montseny no hi

ha reunió del Consell Executiu, del Govern. Per tant, com a tal òrgan, no es produeix un posicionament, no es produeix una presa de consideració.

El que vostè indica com un element discriminatori i que, evidentment, aprofito l'avinentsa per fer el comentari que ha sigut objecte de tractament per part d'algun mitjà de comunicació amb una interpretació jo diria que bastant incorrecta o esbiaixada —m'estic referint a un editorial en particular d'un important mitjà de comunicació— no és així.

El Govern, els partits polítics, la coalició que dona suport a l'actual Govern de Catalunya, no tenen memòria selectiva, no tenen memòria discriminatòria. Ho he dit abans per tal d'evitar, si calia, aquest punt del conflicte. La història és la que és, s'han escrit totes les planes; tenir un llibre d'història en què falti una, dues o tres pàgines és com no tenir el llibre. I Catalunya té una tradició històrica a què no es renuncia, però tampoc se selecciona, però tampoc se selecciona. I és cert que en determinades actuacions s'ha participat, tot i que les figures no representaven la mateixa adscripció o a la mateixa afinitat política que l'actual, sempre que hi hagi hagut un contacte, una presència o una vinculació de tipus institucional.

Em sembla que el model més clar que pot donar o que pot deixar sense valor les afirmacions que es fan en algun mitjà i que vostè ha recollit aquí és la recent celebració de l'any Companys en què es va participar d'una manera super, super activa. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Acabat el tràmit de preguntes, la Presidència ha de demanar l'assentiment del Ple per modificar l'ordre del dia en el sentit que el punt catorze, consistent en una interpellació, sigui posposat.

Moltes gràcies.

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre la resolució 193/III sobre els drets de la infància, presentada per la diputada senyora... *(Pausa.)*

L'onze es va demanar que es passés a l'últim punt de l'ordre del dia i ahir es va acordar...

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Si em permet...

El Sr. PRESIDENT: ...amb l'assentiment del plenari.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: ...pregariem...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: ...al portaveu de Convergència i Unió si pogués situar-se l'ordre del dia tal com estava previst inicialment. *(Pausa.)*

El Sr. PRESIDENT: Bé, les senyores diputades i el senyors diputats tenen la paraula. Donen l'assentiment a aquesta nova modificació de l'ordre del dia? Doncs, molt bé.

Interpellació al Consell Executiu sobre protecció civil

Doncs, passem a l'onze punt de l'ordre del dia: interpellació sobre protecció civil, presentada pel diputat senyor Ramon Vilalta, del Grup Socialista. Té la paraula per exposar la interpellació. *(Pausa.)*

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, el motiu d'aquesta interpellació sobre protecció civil rau, precisament, en la constatació que aquest Parlament no ha afrontat mai genèricament el tema, ha tractat aspectes i crisis que tenen a veure amb la protecció civil, però no ha afrontat mai el tema en el seu conjunt; és a dir, no ha baixat mai a un plantejament polític del que hauria de ser una política de protecció civil a Catalunya. I, per tant, ens ha semblat oportú, senyores i senyors diputats, plantejar el tema i facilitar d'aquesta manera..., recapitular sobre tot allò que existeix sobre la qüestió, fer-hi una aproximació global, de tal manera que això ens permeti en el futur afrontar els aspectes parcials que hi concorren. En conseqüència, em permetran que faci gairebé una definició del que nosaltres considerem que hauria d'entendre's com a protecció civil per veure si, per començar, coincidim en el plantejament.

Des del nostre punt de vista, protecció civil és un sistema de seguretat que organitza mitjans humans i materials per protegir persones i béns en una situació de risc col·lectiu, calamitat pública o catàstrofe extraordinària, en què la seguretat i la vida de les persones poden estar en perill. És, per tant, un servei públic en l'organització, el funcionament i l'execució del qual participen les diferents administracions públiques, així com els ciutadans mitjançant el compliment dels corresponents deures i la prestació de la seva col·laboració. Entès així, el fonament jurídic de la protecció civil no és estrictament un dret del consumidor, com algú podria pensar en una primera aproximació, sinó que es fonamenta en el mateix dret a la vida i a la integritat física de les persones i, per tant, en el mateix text constitucional.

Quina regulació jurídica regeix a Espanya sobre protecció civil? La primera i única llei que s'ha elaborat a l'Estat espanyol sobre protecció civil és una llei de l'any 85, en concret la Llei 2/85, del 21 de gener, anomenada precisament Llei de protecció civil. Tal Llei va motivar un recurs davant del Tribunal Constitucional, instat pel Govern basc, que discutia la competència de regulació de les polítiques de protecció civil. El Tribunal Constitucional va emetre sentència el 19 de juliol del 90 sobre aquest recurs, acumulant-hi una altra qüestió referent a una ordre del 29 de març del 89, per la qual el Govern central aprovava el Pla bàsic d'energia nuclear. I en aquesta sentència el Tribunal Constitucional fixa doctrina i assenyala clarament que en aquesta matèria hi ha una concurrència, efectivament, d'obligacions i, per tant, en certa manera de competències, però que la competència bàsica, almenys per formular les polítiques genèriques, rau en l'Administració central i, per tant, és en conseqüència i posteriorment a aquesta sentència que es dictarà la Norma bàsica de protecció civil a través del Reial decret 407/92, en què es fixen les línies bàsiques i concretes ja del que ha de ser la protecció civil a Espanya.

A Catalunya, mentrestant, nosaltres mateixos hem dictat distintes normes que han posat en marxa mecanismes que permeten en aquest moment, des del nostre punt de vista, afrontar correctament la qüestió; en primer lloc, per un de-

cret, el 152/87, es crea la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, amb participació de l'Administració de la Generalitat, de representants de l'Administració central i de representants de l'Administració local. La composició de la Comissió de Protecció Civil ha sofert diversos canvis, diverses modificacions en el nombre de representants des de la seva constitució, però en qualsevol cas és un ens, és un òrgan que té unes competències i que està degudament reconegut i, per tant, està en funcionament. En segon lloc, vam dictar un decret, el 234/90, que fixa les normes, que regula les competències de la Generalitat en la matèria i, per tant, hi ha una primera aproximació —aquí sí— al que seria la normativa de protecció civil a Catalunya. I, en tercer lloc, i com a conseqüència de la Norma bàsica que esmentava abans, un decret, el 246/92, que crea un centre de coordinació operativa, en el qual poden integrar-se, deuen integrar-se, de fet, tots els comandaments necessaris per a una situació de crisi. Per tant, hem fet alguns passos en el terreny normatiu i hem realitzat algunes accions en el terreny purament material del que seria la protecció civil.

La Norma bàsica de protecció civil assenyala que per afrontar la situació, és a dir, per afrontar el risc que implica per a les persones o per als béns qualsevol situació catastròfica o de calamitat, és necessari implementar una sèrie de plans, uns de caràcter territorial, uns altres de caràcter especial i graduar aquests plans: poden haver-hi plans locals, poden haver-hi plans supralocals, poden haver-hi plans territorials corresponents a una comunitat autònoma i deuria haver-hi al final un pla que articulés tots aquests en el conjunt de l'Estat, i hi han d'haver, lògicament, plans especials, plans específics, de caràcter sectorial, per afrontar les diverses emergències que poden produir-se, bé siguin emergències nuclears —diu la Norma bàsica—, situacions bèl·liques, inundacions, sismes, riscos químics, transport de mercaderies perilloses, incendis forestals o riscos volcànics. Per tant, la Llei fa, a través de la Norma bàsica, una graduació suficient del que serien els plans necessaris —ho repeteixo—, uns de caràcter territorial i uns altres de caràcter sectorial, per afrontar les situacions, per afrontar-les a través d'aquella organització de mitjans humans i materials per afrontar les situacions de crisi.

Com estem aquí, a Catalunya, en aquesta matèria? Repassant tot allò que ha anat apareixent en el *Diari Oficial de la Generalitat*, que és, lògicament, el punt de referència necessari per a fer-ne el seguiment, ens trobem que diversos ajuntaments han elaborat els seus propis plans d'emergència municipal; el darrer dels quals, per exemple, abans-d'ahir mateix, la ciutat de Girona. Per una altra part, en el Pla d'obres i serveis hem incorporat des de fa anys un pla específic que pretén dotar els ajuntaments i els consells comarcals, especialment, de recursos addicionals per tal que puguin anar fent alguna cosa; dic «alguna cosa» perquè les magnituds de recursos que s'hi dediquen no permeten fer més que ben poqueta cosa. (*Remor de veus.*)

Què hem fet en matèria sectorial? Hem fet algunes coses: hem aprovat diversos plans d'acció o d'emergència exterior

de diverses empreses; podríem llistar les zones i les empreses de les quals s'han fet els plans d'emergència exterior; regeix el Plaseqta –s'ha consensuat i s'ha aprovat el Plaseqta per afrontar la situació de riscos en el complex químic de Tarragona–; s'ha aprovat un pla d'emergència de centres escolars i poca cosa més.

Quan s'ha produït realment una situació de crisi, com per exemple el passat 24 d'agost una aturada elèctrica, sumeix el país en el caos més absolut. El centre de comandament operatiu no funciona, no és eficaç. Revisava aquests dies els retalls de premsa, el recull de premsa, del 25 i del 26 d'agost passat, com a conseqüència d'aquella aturada, i el que més destaca, el que més crida l'atenció d'aquella crisi és la incomunicació amb què es van trobar no solament la població en general, sinó els centres neuràlgics de la població, que són els mateixos ajuntaments; ajuntaments de municipis diversos d'arreu del país van quedar absolutament descoordinats, perquè els mecanismes de coordinació no van funcionar.

En qualsevol cas, senyora consellera, tancant tot aquest cicle faria falta allò que la Norma bàsica i que les mateixes normes a les quals s'alludia abans, de la legislació específica de la Generalitat, assenyalen com a competència i com a obligació específica del Govern de Catalunya, que és l'elaboració del Pla territorial de Catalunya, que amb caràcter –diu la Llei– de possible pla director integrés les diverses actuacions territorials i sectorials per a afrontar una situació de crisi que pogués produir-se (*remor de veus*) en qualsevol moment –tant de bo que no!– en el futur.

Des del nostre punt de vista hauríem de dotar-nos, precisament, d'aquest Pla territorial per afrontar emergències o crisis que poguessin anar més enllà de les específicament localitzades en un municipi determinat. Catalunya hauria d'estar en condicions de poder afrontar riscos de crisis, bé siguin sismes, bé siguin crisis de caràcter..., derivades d'un accident nuclear, o bé siguin molt menors, com una altra apagada general o una inclemència meteorològica, que no sumeixi el país en el caos més absolut com va passar fa menys d'un any.

Per tant, amb la voluntat, senyora consellera, d'obrir la discussió sobre el fons de la qüestió, més que sobre qualsevol aspecte concret i determinat que hi conflueixi, a nosaltres ens agradaria poder engegar avui aquest debat i poder-lo continuar quan faci falta, amb la voluntat –li assenyalo ja aquí la línia en la qual anirà la nostra moció– d'instar el Govern, lògicament, a la realització d'aquest Pla territorial, a què els obliga la Norma bàsica de protecció civil i a què els obliguen les seves pròpies disposicions de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, és cert que en aquest Parlament –i ho ha dit molt bé, doncs, el dipu-

tat interpellant– no hi ha hagut mai un debat d'una manera global sobre aspectes de protecció civil. I jo crec que no és, ni molt menys, per desinterès d'aquesta cambra, ni molt menys per desinterès del Govern de la Generalitat, sinó perquè ha estat una matèria en la qual érem novells tots plegats, totes les administracions públiques, i que realment, després de molts anys, encara jo crec que no hem arribat, doncs, a definir, sobretot, la coordinació i l'actuació necessària en aquells aspectes importantíssims de protecció civil.

Això no vol dir que el fet que no s'hagi fet en aquesta cambra una discussió no sigui palès per part del Parlament de Catalunya, doncs, la gran preocupació que existeix en temes tan vitals de..., i a més diuen molt de la qualitat de vida d'un país, en aquests aspectes de protecció civil.

El senyor Vilalta, el diputat Vilalta ha explicat molt bé, doncs, les diferents actuacions del Govern de la Generalitat i així mateix, doncs, les diferents normes que el regulen. Jo li deia que aquest és un aspecte –i fa pocs dies parlava amb el ministre de l'Interior sobre aquest aspecte– que no tenim encara prou coordinat, ni tan sols a nivell de normes, tota la regulació de protecció civil. Hem estat fins a finals de l'any 91 amb una confusió sobre competències en matèria de protecció civil de les diferents administracions; és a dir, amb una negativa de reconèixer competències als ajuntaments i a les comunitats autònomes sobre matèries de protecció civil i en actuacions de protecció civil. I ha estat el Tribunal Constitucional, com molt bé deia vostè, el que ha intentat aclarir que en els aspectes de protecció civil correspon a l'Estat, sobretot en les situacions d'excepcionalitat per a cas d'alarma o guerra o setge, i la resta han de col·laborar i contribuir totes les comunitats autònomes i també, doncs, les diferents administracions locals, i també en el cas que sigui, que afecti empreses, doncs, també les mateixes empreses.

Deia que el Tribunal Constitucional en una sentència va dir que calia procedir a la distribució de les competències en matèria de protecció civil. I vostè em diu –i fixi's que estem parlant, ens situem en aquesta situació a l'any 92 amb la norma bàsica publicada al Butlletí del mes de maig de 1992, en la qual per primera vegada l'Estat fixà un marc bàsic basat principalment en l'elaboració de plans territorials. Jo li haig de dir que crec que no és suficient encara, no és suficient perquè els plans estableixen un marc que després s'ha d'anar completant i sovint es completa després de passades unes quantes experiències.

I què hem fet a partir del 92? En realitat no fa ni tan sols dos anys que està aprovada la Norma bàsica i jo li haig de dir que per part del Govern de la Generalitat, i amb normes que vostè no ha citat, quan encara no es reconeixien competències a la comunitat autònoma en matèria de protecció civil, l'any 85 el Govern de la Generalitat ja creava un servei per tal d'estudiar tots aquests aspectes, i després ha anat dotant, dotant els corresponents serveis de la Gerència de Protecció Civil amb la finalitat, doncs, d'anar estudiant i avaluant i preparant, en definitiva, doncs, tot el treball necessari i els informes i dictàmens necessaris per tal de procedir a l'elaboració del Pla territorial de Catalunya.

Però, mentrestant, no vol dir que hagi estat només en un procés d'estudiar només, sinó que vostè sap que s'ha aprovat..., el mes de novembre la Generalitat va assumir el Pla-seqta, que està encara pendent d'homologació per part de l'Administració de l'Estat, que creiem que no hi haurà entrebancs, però que, en tot cas, l'assumpció definitiva encara no ha estat possible, quan només ha de ser una revisió d'homologació. Però és que en aquests aspectes de protecció civil hi ha molts informes tècnics que s'han de valorar i s'han d'estudiar, i no és un aspecte, un tema que es pugui treballar en tres mesos.

Per tant, jo crec que l'actuació de la Generalitat ha estat d'una gran eficàcia en el sentit d'anar col·laborant, per una banda, amb els municipis per a l'elaboració dels corresponents plans d'emergència municipal, que li haig de dir que des de la Direcció General d'Administració Local i a través del Pla d'obres s'han acollit i s'han donat tots els ajuts que s'han sol·licitat derivats dels plans d'emergència municipal.

El que sí haig de dir també a aquesta cambra és que també les administracions locals, doncs, es troben també amb els mateixos inconvenients i dificultats amb què es va trobar l'Administració de l'Estat fins a l'any 92 i amb què ens trobem encara avui aquí, a la Generalitat. S'han aprovat un nombre molt reduït, molt petit encara de plans d'emergència municipal i que estem col·laborant amb els ajuntaments per tal que tots els ajuntaments de més de vint mil habitants puguin tenir el seu pla d'emergència municipal aprovat en un breu termini. A mi m'agradaria donar-los unes quantes dades, però crec que estem en un nivell molt baix encara de comptar amb els plans d'emergència municipal, que són tan necessaris com ho és el Pla territorial, que el tenim concebut com un pla marc, com una directriu bàsica, igual, de la mateixa manera que és directriu bàsica o norma bàsica la Norma bàsica estatal, que configura un marc en el qual s'han d'anar desenvolupant els diferents plans d'emergència. Els vull avançar que, en aquest moment, el Departament de Governació té un document, un esborrany de pla director, de pla territorial de Catalunya, que s'ha sotmès informalment, doncs, a l'estudi per part de l'Administració de l'Estat, que, en definitiva, després l'haurà d'aprovar, però que encara està en una fase molt incipient; molt treballat però, per altra banda, subjecte a totes les esmenes, perquè encara no és ni tan sols avantprojecte, sinó un esborrany per a la seva consulta.

Jo no sé si no cansaria molt els senyors diputats, doncs..., perquè jo crec que l'interès d'aquesta interpellació no està a saber el que el Govern de la Generalitat ha fet, que el diputat interpellant ho ha anat descrivint jo crec que bastant minuciosament, encara que no ha donat dades corresponents als aspectes de plans d'emergència de les diferents empreses del sector químic i altres tipus d'empreses que poden comportar riscos que s'hagi de produir una situació d'emergència, de protecció civil. Jo tinc totes les dades, però em sembla que no tindria massa sentit cansar els senyors diputats amb aquestes dades, que en poden disposar en qualsevol moment, i així mateix de l'estat d'elaboració, aprovació i tramitació i, en alguns casos, no elaboració, encara, dels

plans d'emergència municipal. Perquè crec que la interpellació té una finalitat molt constructiva, que és, per primera vegada, parlar d'aquest aspecte al Parlament de Catalunya, d'un aspecte més generalitzat de protecció civil, i crec que potser serà objecte, i sobretot quan tinguem el Pla territorial, doncs, elaborat, d'una sessió informativa, que amb molt de gust podríem sol·licitar, per tal d'explicar els aspectes que conté aquest Pla territorial.

Però sí que voldria, finalment, contestar al senyor diputat el següent. Malgrat l'aclariment que sembla..., de les sentències del Tribunal Constitucional, en el sentit de distribució de competències, i, més que de distribució, d'adjudicació de competències o de reconeixement de competències a les comunitats autònomes en temes de protecció civil, li haig de dir que ni les normes ho fan tot, ni tampoc les sentències del Tribunal Constitucional. I avui encara no hi ha un reconeixement real de les competències de la Generalitat, de les comunitats autònomes en matèria de protecció civil.

Vostè em parlava de quan es va produir l'aturada elèctrica. Jo no sé si vostè va sentir la ràdio, però hi havia proteccions civils per tot arreu. Això vol dir un no-reconeixement de les competències de protecció civil de la Generalitat, de les quals no crec que ens hàgim de fer responsables, perquè hi han molts aspectes encara per tractar i, sobretot, molts aspectes encara per tractar amb l'Administració perifèrica de l'Estat sobretot. Perquè Protecció Civil, com a tal, no existeix; existeix un òrgan que es cuida de la coordinació, però Protecció Civil com un ens no definit, doncs, això no existeix, i a les emissores de ràdio, quan l'aturada elèctrica, tothom va córrer a dir: «Protecció Civil diu...», «Protecció Civil diu...»; si això no existeix, si la Protecció Civil és un òrgan que es cuida de coordinació... I només la Generalitat va parlar del centre operatiu de la Gerència de Protecció Civil; la resta eren proteccions civils que no se sap de qui depenen, i no se sap quines funcions fan.

Jo crec que això és un tema molt preocupant —com deia vostè— i que —com jo li deia abans— diu molt de la qualitat de vida d'un país. El que no pot ser és que el servei meteorològic, perquè és competència exclusiva de l'Estat, no faciliti les dades, doncs, al centre operatiu de la Generalitat en un cas d'emergència, i hàgim de passar pel recorregut dels diferents governs civils parlant en nom d'una protecció civil que sembla una cosa com mística, quan ha de ser simplement un òrgan de coordinació, perquè, a partir de la definició, de protecció civil, no hem de tenir cossos armats ni cossos operatius de protecció civil, sinó que els cossos que tenim de bombers, de seguretat i d'altres aspectes són els que han d'executar i han d'atendre en un cas d'emergència per protecció civil. La protecció civil, sobretot, està concebuda —i no a Catalunya, sinó per la Norma bàsica— com un centre de coordinació d'emergències, com una base de dades per tal de poder disposar de tots els mecanismes en un cas d'emergència, però, en tot cas hem de pensar en una protecció civil que sembla que encara existeix, una protecció civil com en altres països —que la criticaré o no, però, en

tot cas, no és la d'aquí—, que existeixen cossos i persones de protecció civil quan això no és així. Simplement ha de ser —no, simplement, no, perquè és molt important—, la protecció civil consisteix en una coordinació operativa dels diferents cossos que en un cas d'emergència han d'actuar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. El senyor Vilalta pot formular rèplica.

El Sr. VILALTA i OLIVA: Honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, efectivament, amb el mateix to constructiu i positiu amb què he plantejat la meua intervenció anterior, voldria continuar en el tema.

En primer lloc, em plau especialment aquest reconeixement que vostè fa que l'obligació primera i principal en matèria de protecció civil per al Govern de la Generalitat és, precisament, l'elaboració del Pla territorial de Catalunya. No solament perquè ho digui la Norma bàsica, sinó perquè ho diu aquell mateix Decret 234/90 del Departament de Governació de la Generalitat, quan assenyala en el seu article primer que correspon al Govern de la Generalitat de Catalunya en matèria de protecció civil les facultats següents: primera, aprovar el pla de protecció civil de Catalunya i els plans especials que s'estableixen en la matèria..., i això no és de l'any 92 sinó de l'any 90, i som ja a l'any 94. Per tant, aquesta autoobligació, que després confirmava, efectivament, la Norma bàsica de protecció civil de l'any 92, fa, en qualsevol cas, d'acord amb les seves pròpies normes, quatre anys que la tenen establerta.

La Norma bàsica, posteriorment, repeteix aquest mandat i assenyala que les comunitats autònomes establiran un pla territorial d'àmbit de comunitat autònoma que tindrà en compte la gestió dels recursos que procedeixen de la mateixa administració que efectua el pla, de les altres administracions públiques, segons l'assignació que aquestes efectuen en funció de les seves disponibilitats i de les necessitats de cada pla territorial, i de les altres entitats públiques i privades. I, per tant, es reconeix, efectivament, en la mateixa Norma bàsica, la competència rectora de la comunitat autònoma, i, en aquest cas, de Catalunya, de la Generalitat de Catalunya, en aquelles situacions d'emergència que no siguin les situacions d'emergència degudament tipificades, que, per la seva pròpia naturalesa, aquelles sí que, en afectar diverses comunitats autònomes, tindrien una responsabilitat gestora o coordinadora en l'Administració supraautonòmica i, per tant, en l'Administració central.

A tal efecte, efectivament, la Junta de Protecció Civil de Catalunya està integrada per representants de la Generalitat i per representants de l'Administració central i per representants de l'Administració local. I, en conseqüència, es deu acceptar, senyora consellera, el dret que vostè té, en tant que presidenta d'aquesta Junta de Protecció Civil, d'intentar coordinar els efectius i els esforços de les diverses administracions actuant a Catalunya en aquells supòsits, en aquells casos en què la crisi tingui solament un abast inscrit en el marc de la nostra comunitat autònoma.

Jo no sé si aquella vegada, el 24 d'agost, vostè va convocar o no la Junta de Protecció Civil; devia fer-ho. Jo no sé si el Centre de Coordinació Operativa es va donar per autoconvocat i va assumir, tal com assenyala el seu article quart, que diu: «La Comissió de Protecció Civil de Catalunya, com a òrgan col·legiat, participa en la coordinació en cas d'emergències i es considerarà automàticament convocada al Centre de Coordinació Operativa de Catalunya en circumstàncies de greu risc, catàstrofe o calamitat pública»..., jo no ho sé. Si no es va reunir automàticament, devia haver-ho fet. Si ja es va fer, vostè em reconeix, de fet, el dret i, per tant, la competència de poder coordinar, i, fins a cert punt, no solament el dret, sinó l'obligació de coordinar els efectius que intervenen en una situació de crisi, qualsevol que sigui l'Administració a la qual estiguin adscrits aquests efectius.

Jo no sé, senyora consellera, si el pla territorial que vostè preveu en aquest moment, a nivell de línia bàsica, passa per considerar que la totalitat, que la suma dels 944 plans individuals municipals de Catalunya configuren el pla territorial, o bé el pla territorial és una altra cosa diferent a la suma dels plans municipals. Jo crec que és una cosa diferent i que cada pla ha de contemplar les previsions del sinistre en el marc en el qual poden produir-se. Un pla municipal, efectivament, ha de fer les previsions oportunes per a una situació de crisi produïda exclusivament en l'àmbit d'un terme municipal o poca cosa més. Un pla territorial jo crec que ha de fer les previsions per a una gran crisi que pugui afectar el conjunt o una part important de la nostra comunitat.

Jo voldria posar-li, en aquest moment, dos supòsits damunt de la taula; ja li deia abans que tant de bo que mai es produïssin. Per una situació de sisme, per exemple, aquí, a Catalunya, el desgavell que es produiria, senyora consellera, seria dramàtic —seria dramàtic. En un accident nuclear de qualsevol de les nuclears que hi han aquí, a Catalunya, el desgavell que es produiria seria dramàtic, i fixi's bé en els aspectes fins i tot més immediats: vostè sap..., no cal dir de la zona de Tarragona, però, en fi, el sud de la província de Lleida, la proximitat que està de la zona d'Ascó; les vies de fugida, per exemple, ni són conegudes pel conjunt de la població ni estan en les degudes condicions que deurien estar. I vostè pot dir-me: «Bé, escolti, que l'Administració central ens doni diners procedents del pla Penta per arreglar-les.» Doncs, si aquest és el problema, diguin-ho, perquè una situació de crisi no està a l'espera de qui n'és el responsable o de qui en té els recursos, sinó que cal afrontar efectivament aquell dret constitucional de defensa i de garantia sobre la vida de les persones, sobre la integritat de les persones i dels seus béns.

I, per tant, amb el mateix to positiu i constructiu amb el qual he començat acabo aquesta interpellació, senyora consellera, instant-la a accelerar el procés, a posar damunt de la taula tan de pressa com els sigui possible les línies bàsiques del que ha de ser el pla territorial de Catalunya, en el seu caràcter efectivament de pla director, amb la voluntat d'integrar els diversos plans especials que hi puguin concórrer, a

informar aquest Parlament tan de pressa com estiguin en condicions de fer-ho i, sobretot, a habilitar els mitjans necessaris per a complir l'altra gran funció de la protecció civil, que és divulgar, informar i educar els ciutadans davant de les situacions de possible risc. Tingui la certesa, senyora consellera, que la col·laboració del Grup Socialista, en general i meva particular, no li faltará de cap de les maneres en aquest tema, directament aquí i allà on pugui ser més convenient.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. L'honorable consellera Cuenca té la paraula per contestar la rèplica.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyor diputat, la veritat és que de la seva intervenció m'ha agradat molt més i estic molt més complaguda quan m'ha ofert, doncs, la col·laboració del Grup Parlamentari que quan s'ha dedicat a afegir noves calamitats i catàstrofes per al futur; em penso que en el present ja tenim prou problemes com per anar afegint suposades catàstrofes que han de passar, de les quals —i em sap greu dir el que haig de dir— una li haig de dir —perquè vagi fent, doncs, la seva tesi doctoral en protecció civil, si és que la vol fer—, en l'aspecte que nuclears no és competència de la Generalitat.

És això el que li volia aclarir, però no pel sentit de dir, d'anar repartint a qui li toca la responsabilitat, que jo crec que en temes de protecció civil no ens hauríem de perdre en de qui és la competència sinó a ser eficaços. Li haig de dir que al que vostè es referia està regulat en el pla Penta, que és responsabilitat directa de l'Administració de l'Estat i que li haig de dir que no prospera, no camina perquè no s'han fet les infraestructures viàries que són a càrrec de l'Administració de l'Estat i que, en canvi, no s'han fet encara; suposo que no perquè l'Administració de l'Estat no hagi volgut, sinó que suposo que, segurament molt raonadament, doncs, no les ha fet. Però, en tot cas, és un pla del qual nosaltres tenim poca cosa a dir perquè no tenim la responsabilitat, la competència en aquest pla de nuclears.

En canvi, sí que li haig de dir que, en un altre aspecte com és el Plaseqta, el Pla d'emergència exterior de les empreses químiques de Tarragona, doncs, en aquest Pla sí que s'ha prosperat i hem anat de comú acord amb l'Administració de l'Estat i fins ara s'han anat complint totes les fases previstes. Vostè sap que les fases previstes per tal d'assumir, per part de la Generalitat, la responsabilitat del Plaseqta es van aprovar, com li deia abans, el mes de novembre, i manca, ara, en aquest moment, per poder continuar, manca l'aportació de l'Administració de l'Estat per procedir al pla d'informació a la població, però en tot cas crec que no hem de preveure que hi hagi més entrebancs, i crec que aquest Pla, que és responsabilitat de la Generalitat, doncs, ha caminat més o menys segons els terminis que estaven previstos.

Vostè em parlava, em tornava a plantejar el tema de l'aturada elèctrica, que és això: no és un desgavell, és una aturada elèctrica. Miri, el Centre de Coordinació de la Ge-

neralitat funciona les vint-i-quatre hores del dia, i va donar informació, va comprovar que només afectava les línies elèctriques i no els serveis bàsics, que funcionaven perfectament, per exemple, en els hospitals, per la qual cosa no calia convocar la Comissió Nacional de Protecció Civil, que li haig de dir que és un organisme que, quan una situació d'emergència pot durar més del que va durar l'aturada elèctrica —que no el desgavell—, doncs, em sembla que va acabar abans, es va resoldre abans que no si s'hagués convocat, segurament, la Comissió Nacional de Protecció Civil, perquè és una comissió en què hi ha representants, com vostè diu, dels quatre governadors civils, és una representació molt àmplia i que, en tot cas, està per prevenir el que s'ha de fer i per elaborar propostes sobre el que s'ha de fer en cas d'emergències, que no era el cas perquè era una aturada elèctrica i no un desgavell, com vostè ha dit repetides vegades.

Per tant, li haig de dir que, pel que es refereix a la Generalitat, va ser l'òrgan que va donar la informació a la població —el primer que va donar la informació a la població— i, per tant, va funcionar correctament.

Després, vostè m'explicava, em parlava que si el Pla territorial, que si una norma de la Generalitat de l'any 90 ja parlava de l'elaboració, no del Pla territorial, sinó d'un pla de protecció civil de Catalunya. D'acord amb les competències ja aclarides pel Tribunal Constitucional, resulta que aquests plans han de ser homologats per l'Administració de l'Estat. Si no hi ha norma bàsica, com volem homologar un pla? Per tant, és a partir de l'any 92, el mes de maig, que es publica la Norma bàsica, quan la Generalitat procedeix a l'elaboració del Pla territorial —senyor president, vaig acabant.

Em sembla que no m'ha escoltat bé. Jo li he dit que el Pla territorial era un marc, igual com ho era la Norma bàsica de l'Estat per a les comunitats autònomes i, per tant, és un marc bàsic per a tot el territori de Catalunya, i a més m'alegro de coincidir amb vostè que el Pla territorial de Catalunya no és la suma dels diferents plans d'emergència municipals; per això li estava dient —per això li dic que potser no m'ha escoltat bé— que és tan important de tenir el Pla territorial de la Generalitat com que estiguin fets tots els plans d'emergència municipals, perquè són complementaris, completament complementaris. I a més no se n'han de fer nou-cents i escaig, perquè de plans només estan obligats a fer-ne els municipis de més de vint mil habitants. Per a la resta, la Norma bàsica contindrà una proposta de funcionament en casos d'emergència.

Senyor diputat, li haig de dir, i no per fer recurs de les competències i la distribució, però els plans han d'acabar homologant-se a l'Administració de l'Estat, i crec que podem, no sé si felicitar, però la valoració que fem és que anem a un ritme, a un ritme ràpid, però amb la suficient reflexió, que és el que és necessari per tal d'elaborar plans en temes de protecció civil que, el que han de ser són plans que funcionin en un cas d'emergència. Per tant, aquests plans s'han d'experimentar, s'han de provar com s'està fent en al-

guns plans per a empreses químiques, i això requereix un temps que per descomptat que no fem servir més temps del que necessitem, però en tot cas crec que és un tema en el qual totes les administracions estem aprenent i encara no hem acabat de coordinar del tot entre totes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera.

**Interpel·lació al Consell Executiu
sobre la Resolució 193/III
sobre els drets de la infància**

Passem al darrer punt de l'ordre del dia, interpel·lació sobre la Resolució 193/III sobre els drets de la infància, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, que té la paraula.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa quatre anys, el 20 de novembre del 89, les Nacions Unides van promulgar la Convenció dels drets dels infants. El Govern de l'Estat va ratificar aquest tractat el 30 de novembre de 1990; el Parlament de Catalunya se sumà a aquesta promulgació i aprovà la Resolució 194/III, el 7 de març del 1991. El motiu d'aquesta interpel·lació és el de recordar als diputats d'aquesta cambra les responsabilitats polítiques que tenim per exercir davant de les situacions de desigualtat, discriminació, marginació o explotació dels infants, atès que a partir de la vigència al nostre país del tractat de les Nacions Unides, les coses han de canviar perquè aquesta ratificació ens obliga a incloure en les nostres agendes polítiques, també, els drets dels menors, dels nostres, del nostre món, també els menors dels altres mons, fent avançar la legislació per promoure, protegir i garantir els drets polítics, socials i econòmics, així com promoure i participar en accions solidàries.

Cal recordar que els articles 12 al 17 de la Convenció desenvolupen aquests drets, i és important destacar –per la novetat que ha incorporat en relació amb les resolucions anteriors de Nacions Unides– el dret que els infants han de tenir a la privacitat –a la vida privada–, a expressar opinions en els temes que els afecten, a la llibertat de consciència i religió, al dret a participar, al dret a ésser consultats, a ésser informats, la llibertat d'associació, la llibertat per celebrar reunions pacífiques, i molts d'altres.

Aquesta nova perspectiva en la defensa i en la salvaguarda dels drets dels menors ens obliga a repensar noves formes d'actuació perquè l'esperit de la Convenció ens ha posat el llistó molt alt i ens obliga a desenvolupar uns nous marcs jurídics de protecció i a la vegada ens obliga a establir mecanismes perquè aquests drets i aquestes noves situacions siguin entesos i acceptats per tota la població i per les institucions socials.

«La manera com una societat tracta els infants reflecteix, no hi ha dubte, el seu sentit de justícia i el seu impuls per millorar la condició humana; condició humana d'aquesta generació i de les generacions futures.» Aquestes, que són

paraules del secretari general de les Nacions Unides, crec jo que han de ser com la pedra de toc, la pedra angular d'una nova determinació moral i d'una nova consciència ètica a l'entorn dels drets dels menors, massa vegades no considerats com a tals.

Hem de reconèixer que, des de Catalunya, des del Govern i des del Parlament, hi ha hagut avenços en aquesta direcció, però no han sigut suficients. Jo els puc recordar la Resolució 37/I sobre els drets de la infància; la Resolució 137/II, sobre maltractaments de menors; la 194/III, que és a la qual fem referència, la Convenció de Nacions Unides; la 171/III, sobre control de mitjans de comunicació pel que fa a llur incidència en la joventut; la 108/IV, sobre imatges i missatges de la televisió. La majoria d'aquestes resolucions, crec jo, segons el meu criteri, que no s'han materialitzat adequadament en normatives i en actuacions de l'Executiu, la qual cosa lamentem. Ens hem tranquil·litzat, tots els diputats d'aquesta cambra, la consciència, amb la proposta, el debat, l'aprovació, perquè generalment en aquest tema no hi ha desacord, tots hi estem d'acord, lògicament, però després, i amb el pas dels dies, crec que no hem avançat, i jo voldria posar dos o tres exemples per constatar això que estic dient.

Per exemple, la Resolució 108/IV, sobre la protecció dels infants i adolescents respecte a les imatges i missatges que emeten les televisions, deia que s'havia d'establir un acord amb les emissores de ràdio i televisió gestionades per les administracions públiques, a fi i efecte que en els horaris susceptibles d'audiència d'infants i adolescents les programacions vagin encaminades a potenciar els valors humans, etcètera. La 171/III, sobre el control dels mitjans de comunicació pel que fa a la incidència en la joventut, també deia que el Govern ha de vetllar perquè mitjançant els mitjans de comunicació de masses no es transmetin missatges ni explícits ni subliminars adreçats a nens i adolescents que els estimulin vers conductes agressives, violentes i consumistes, o els indueixin a la drogoaddicció.

La Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre maltractaments infligits als infants deia que «cal adoptar mesures perquè la legitimació de la violència no es continuï manifestant durant les hores d'audiència infantil als nostres mitjans de comunicació, especialment a la televisió.» Deia que havíem de legislar d'una manera específica sobre els maltractaments d'infants; deia que cal establir la regulació necessària de les atencions pel que fa a tots els aspectes de salut mental d'infants i de joves, i deia una cosa que hem comentat moltíssim: que s'havia de nomenar o de promoure el defensor dels drets dels infants, cosa que encara no hem aconseguit fer.

La Resolució 194/III també tenia un apartat que feia referència que tot infant ha d'ésser protegit contra les formes de negligència, crueltat, explotació i manipulació encara vigents a la societat actual.

Tota la normativa, també, emesa pel Govern de la Generalitat, tant l'específica –directament vinculada amb la infància– com la indirectament relacionada, orientada a

afavorir noves condicions socials a la infància, crec jo que té encara molt de camí a recórrer perquè compleixi aquests enunciats que nosaltres hem aprovat unànimement en aquest Parlament. Si més no, podem recórrer al *Llibre blanc de legislació d'infància*, promogut per la Direcció General de la Infància i per la Conselleria de Benestar Social, lògicament, i en la seva anàlisi, en les seves resolucions, en la introducció d'aquest, el senyor Jordi Cots, com a autor d'aquest treball, fa unes consideracions generals que crec que són un punt de referència per a la nostra reflexió i per a la nostra futura actuació. Diuen, en aquest *Llibre blanc*, que els drets de la infància són dinàmics, és a dir, que avui són uns i que demà han de ser uns altres perquè les coses canvien, sobretot després de la ratificació de la Convenció de les Nacions Unides, i que això és així a tot arreu i també ho és, lògicament, a casa nostra, al nostre país, i caldrà cada vegada més trobar una major coherència en les actuacions polítiques, un major impuls davant de les noves formes de protecció i major efectivitat entre totes les disposicions vigents, normes, resolucions o programes relatius a la infància.

A la vegada diu també, aquest llibre, que cal fer una actuació o un esforç divulgador dels drets a tot arreu, a les escoles universitàries, en la formació de lletrats, en l'educació dels docents, a fi i efecte que s'entengui que la protecció a la infància ha de partir d'un plantejament de globalitat, que no és una matèria específica, sinó que els infants estan immersos en el si de la nostra societat i, com a conseqüència, són susceptibles de tot tipus d'influències positives i negatives.

Diu també el *Llibre blanc* que caldria una visió més interdepartamental en la legislació d'infància que emet el Govern perquè totes les circumstàncies socials, culturals i polítiques els poden afectar, i aquesta és una visió inexistente fins ara, i així ho podem comprovar —com deia fa un moment— si resseguim tot el que es diu en aquest document.

Com a conseqüència, nosaltres creiem que a partir d'ara hauríem d'intentar fer un esforç davant el diagnòstic de la situació, com molt lleugerament nosaltres hem fet, però que jo crec que el senyor conseller coincideix amb nosaltres que hauríem de fer un esforç, deia, per avançar políticament cap a un plantejament d'actuació molt més integral, partint de la situació del nen i del seu entorn, buscant formes metodològiques diferents per abordar les noves intervencions. Així ho estableixen, també, els documents de les Nacions Unides: cal que la política per a la infància sigui més multidisciplinària i sigui molt més interadministrativa, que la fem entre tots, que els equips que hi intervenen hi intervinguin d'una manera global, i que les administracions parteixin de plans integrals d'actuació tots a l'una.

És imprescindible, a la vegada, una llei general de la infància que reculli minuciosament totes les recomanacions de la Convenció i les altres que hem aprovat en aquest Parlament, perquè cal tirar endavant una nova forma d'entendre el respecte a la infància. I cal establir i potenciar mecanismes de control i d'impuls per al seguiment i el compliment dels drets dels menors.

Senyores i senyors diputats, i senyor conseller, nosaltres plantejarem aquesta interpellació amb esperit positiu, partint d'un concepte integrador de les polítiques de la infància, definit en aquesta Resolució 194/III, perquè sabem que aquesta tasca és d'un ampli abast i té a la vegada moltes dificultats. No és únicament el seu Departament —el Departament de Benestar Social— responsable dels infants; ho és tot el Consell Executiu i també ho és tot el Parlament de Catalunya. També les organitzacions no governamentals que treballen en aquests temes, també la institució familiar, també la institució educativa, també els mitjans de comunicació. I perquè som molts els implicats en la salvaguarda dels drets dels infants hem de trobar vies d'actuació conjunta per no perdre cap esforç i cap aportació positiva.

La Convenció per si sola no pot fer res; les nostres resolucions i la normativa vigent que subsisteix de forma aïllada en cada Departament de la Generalitat tampoc, si no posem en joc les voluntats, les obligacions, les responsabilitats. Els infants ja tenen la seva Declaració de drets; ara necessitem persones amb capacitat i poder per parlar en nom seu, i aquest paper tenim la responsabilitat d'execir-lo, des del Parlament i des del Govern. Des del Parlament i des del Govern hem de posar, doncs, el nostre esforç per fer avançar el respecte i els drets als infants del nostre país.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, jo li agraeixo moltíssim aquesta interpellació, perquè això ens ajuda a tots no diré a sensibilitzar-nos, perquè crec que ho estem, sinó a reflexionar sobre unes actuacions i unes preocupacions i unes obligacions que realment requereixen l'atenció de tots i requereixen també el treball de tots.

Jo crec que el Govern de la Generalitat ha tingut especialment en consideració en l'execució del seu programa de Govern, des d'un tractament integral de la infància, tot el que esmentava la Resolució 194/III, del 7 de març de 1991. Ara ho analitzaré, però això no és obstacle perquè li agraeixi l'aprofundiment que la seva intervenció ha de suposar, que aquesta interpellació ha de suposar, i perquè aleshores jo digui que per molt que hom estigui convençut que estem en el camí correcte això no ha de ser cap petulància, sinó que en tot cas és possible i és necessari destacar les mancances que hi ha sempre en tota actuació. Aquest és un aspecte molt sensible i, per tant, d'aquí ve el meu agraïment.

Si fem un repàs respecte a com tenim encarats cada un dels punts que esmentava la Resolució, començarem per dir que el respecte, la garantia de la defensa i el desenvolupament dels drets inherents a la protecció de la família, i d'acord amb les disposicions de l'article 3 de la Convenció sobre els drets de l'infant, es va aprovar al Parlament —com vostè sap, hi ha fet referència— la Llei 37/91, del 30 de desembre, sobre mesures de protecció de menors desemparats i d'adopció. Aquesta Llei conté i recull, tant en el seu arti-

culat com en les disposicions addicionals, els principis que totes les administracions públiques de Catalunya han de tenir presents en llurs actuacions vers els infants i, d'altra banda, articula els mecanismes adients de protecció i atenció als infants desemparats amb la garantia que els ofereix, a més de les actuacions protectores de l'entitat pública, la supervisió constant d'aquestes, les mesures concretes del Ministeri Fiscal i el control judicial en segona instància.

Les actuacions que es deriven del compliment d'aquesta Llei van totalment en la línia de l'efectiva realització dels drets esmentats en els punts 1, 2, 8 i 11 de la Resolució de què vostè ha fet esment i a atendre, en tot cas, de manera primordial l'interès superior del menor.

El compliment del punt 9, amb la protecció de l'infant contra les formes de negligència, crueltat, explotació, manipulació, ús i tràfic d'estupefaents i de psicòtrops, abusos sexuals, prostitució, pràctiques pornogràfiques..., és abordada amb polítiques generals de prevenció a través de la informació i el foment d'una consciència social al respecte. Fets concrets com la lluita contra les xarxes organitzades o les persones que utilitzen els menors com a subjectes actius o passius de pràctiques delictives són responsabilitat dels cossos de seguretat ciutadana en col·laboració amb les autoritats judicials, i cal anomenar aquí —perquè crec que té una bona actuació— el Cepome, que és el Centre de Policia de Menors dels Mossos d'Esquadra.

Pel que fa al punt 10, amb referència als infants menysvalguts físicament, psíquicament i sensorialment, són objecte d'atenció del Programa d'atenció precoç de l'ICASS i de la Comissió Interdepartamental per a la coordinació d'actuacions de l'Administració de la Generalitat adreçades als infants i adolescents amb disminucions. Aquí és un primer exemple d'aquesta Comissió Interdepartamental. Existeix; és possible que en alguns cas ho haguem d'aprofundir, però aquesta actuació política del Govern a través dels diferents departaments de la Generalitat es produeix, aquest és un cas d'aquests.

Sens perjudici de cercar com a objectiu final la plena normalització de les persones, dels infants que estan en aquesta situació —sempre que sigui possible, és clar—, la Direcció General d'Atenció a la Infància compta per a aquests casos d'infants que amb dificultats importants es troben en situació de desemparament, compta amb centres especialitzats per a una atenció adient de les seves deficiències.

El model educatiu vigent, plenament d'acord amb el punt 13 de la Resolució, amb especial atenció a la plena integració dels nens que puguin presentar determinades dificultats, siguin psíquiques o socials, que ha comportat per part del Departament d'Ensenyament actuacions com la creació d'una figura de mestre itinerant per donar suport al professorat; la creació i ampliació d'equips d'assessorament psicopedagògic de caràcter multidisciplinar i la implantació generalitzada dels principis i processos d'integració dels alumnes amb necessitats educatives especials en centres educatius ordinaris, facilitant segons el cas els ajuts necessaris.

Destacar aquí l'existència d'una comissió paritària —un altre exemple d'actuació interdepartamental entre els Departaments d'Ensenyament i Benestar Social— per a la protecció educativa i assistencial dels infants amb risc de marginació.

La Direcció General d'Atenció a la Infància, d'acord amb els punts 13 i 15 de la Resolució, ha endegat l'aplicació d'un projecte educatiu marc que obliga a tots els centres residencials d'acció educativa a tenir escolaritzats tots els menors en edat escolar. El projecte educatiu marc dona les instruccions educatives que han d'orientar el treball a tots els centres cap a una integració social més plena possible, utilitzant els recursos normalitzats al seu abast, tant escolars i laborals com de lleure i esport.

En aquesta línia s'emmarquen els criteris d'ubicació dels centres cívics i de ludoteques que gestiona la Direcció General d'Acció Cívica en barris amb especial risc, com la Mina, Sant Cosme, Pomar, Camp Clar de Tarragona, etcètera, per tal de facilitar als menors una formació extraescolar sobre la base de la pedagogia dels jocs, sota la direcció de professionals especialitzats.

En l'àmbit sanitari —punt 14—, la Llei d'ordenació sanitària garanteix l'accés a tots els ciutadans, inclosos els nens, als serveis sanitaris preventius i assistencials; i també al punt 16 —«Els òrgans judicials i administratius que s'ocupen dels infants n'han de tenir present la psicologia i la personalitat», diu—, doncs, es dona ple compliment —entenem— a través de la Direcció General de Justícia Juvenil, que sempre ha considerat essencial la personalitat i psicologia per prendre una decisió judicial o un programa d'intervenció educativa.

Des del traspàs de competències, des de la publicació de la Llei 11/85, de protecció de menors, el Departament de Justícia ha posat a disposició dels tribunals i jutjats de menors equips multidisciplinaris encarregats d'elaborar informes tècnics sobre la situació psicològica, educativa i social dels menors, fins i tot en aquells moments en què la legislació no obligava els tribunals a sol·licitar aquest assessorament tècnic. La Llei orgànica 4/92 obliga els jutjats fiscals de menors que tenen atribuïda la instrucció del cas a sol·licitar un informe sobre aquests aspectes, que serviran de base al jutge per acordar la mesura que consideri més adequada.

Respecte al punt 17, que deia —de la Resolució—: «Tot infant acusat o declarat culpable per haver infringit la llei penal té dret que li siguin aplicades mesures alternatives, pedagògiques i no repressores, i té dret a beneficiar-se de garanties jurídiques», la Llei orgànica 4/92 ha ampliat considerablement el catàleg de mesures, i també la Direcció General de Justícia Juvenil del Departament de Justícia, que és l'òrgan competent per a l'aplicació a Catalunya d'aquestes mesures, sempre ha fonamentat la seva actuació en els principis d'un absolut respecte dels drets i garanties individuals del menor que no hagin estat explícitament suspesos per l'autoritat judicial, i també una intervenció individualitzada en cada menor per potenciar el procés evolutiu del jove i facilitar-ne la reinserció.

Procurar aquest ambient adient de formació i de creixement del menor és tasca difícilment substituïble de la família, i és per això que el Govern de la Generalitat –aprofitant que aquest any ha estat nomenat per les Nacions Unides l'Any Internacional de la Família– ha aprovat el Pla integral de suport a les famílies per a l'enfortiment de la unitat social bàsica.

La Comissió Interdepartamental –torno a insistir en la Comissió Interdepartamental– es va constituir el passat 25 de gener d'aquest any. El programa està absolutament d'acord amb els principis dels punts 2, 3, 4, 5, 6 i 7 de la Resolució. Especialment significatiu és el punt 3, que remata afirmant que «el benestar de l'infant està íntimament relacionat amb el de la seva família», com també el punt setè, que diu que «assegurar el compliment dels drets de l'infant és deure dels pares i de la societat, la legislació i les actuacions en relació amb l'infant i la família han de fomentar i ajudar la correcta acció dels pares o dels seus representants legals en aquest sentit», tenint present que el coneixement d'aquests drets, tant per part dels adults com per part dels infants, és una garantia perquè es compleixin.

I dins d'aquest Pla de suport a les famílies distingim diversos programes que incideixen en la infància de forma diferent: Programa de família i habitatge –ja no el desenvolupo, perquè ja suposo que les senyores i els senyors diputats el coneixen–, els Programes de suport a la família que es forma, el suport a les responsabilitats familiars permanent, els programes específics per a famílies de risc social, etcètera.

I en aquests moments estem preparant la redacció de l'avantprojecte de la Llei d'infància. Aquest text existeix; està en procés de consultes internes de Govern, i aquesta llei pretenem que respongui a la pertinent projecció de la Convenció dels drets de l'infant al context de Catalunya, partint –com diu el punt cinquè– del reconeixement de l'infant com a persona amb existència pròpia i amb efectivitat els drets civils i polítics del menor, tal com preveu el punt 12 de la Resolució que comentem.

Jo confio que en el transcurs d'aquest període de sessions aquesta llei tingui entrada al Parlament, perquè realment aquesta llei de referència –és una llei de referència, de marc, de nivell– és absolutament necessària –com deia molt bé la senyora diputada– per situar totes aquestes resolucions en el marc que pertoca.

Des del conjunt dels departaments de la Generalitat directament implicats en el compliment d'aquesta Resolució que ha comentat la senyora diputada, la 194/III, s'ha vingut treballant per a l'efectiva realització dels drets de l'infant i la responsabilitat de la societat respecte al menor, vetllant per damunt de tot pel seu interès superior. Les actuacions futures en aquesta línia vénen, per afegit, garantides dins el marc del Pla interdepartamental de suport a les famílies i a la futura llei d'infància que he comentat fa un moment.

Jo crec que el Govern ha actuat en aquest sentit d'una forma clara, positiva, però, com he dit al començament d'aquesta intervenció meua, això no ha de ser obstacle per-

què qualsevol insuficiència –que segur que hi és–, qualsevol aspecte millorable –que segur que hi és–, tots els diputats d'aquesta cambra ens afanyem a procurar compensar-ho, atesa –com ha dit la senyora diputada– la importància de la matèria i l'especial obligació que tenim tots els ciutadans, però d'una forma especial la seva classe dirigent, de cara a procurar per als nostres nens i nenes, adolescents, joves, un futur al millor possible.

Voldria desenvolupar algunes altres qüestions de mesures concretes que vostè ha assenyalat, de televisió, salut mental, etcètera, però això potser ho faré després en la rèplica, donat que ja he passat del temps que tenia assignat.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Barenys pot intervenir per formular la rèplica.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment que el Govern de la Generalitat ha fet coses, un exponent és aquest *Llibre blanc de legislació d'infància*, on podem comprovar que molts departaments han legislat en defensa dels drets, de les necessitats, de la problemàtica o de la marginació a què pugui estar sotmès el menor en qualsevol moment de la seva trajectòria.

Però el que sí és veritat, i vostè coincideix amb mi –ho deia ara al final–, és que també hi poden haver insuficiències, i el que nosaltres veníem a dir aquest matí aquí era que hi havia insuficiències; que sabem que s'ha treballat en una determinada direcció. Jo crec que la Direcció General d'Atenció a la Infància treballa bé dintre de les competències que està desenvolupant, però també és cert que la Direcció General d'Atenció a la Infància no fa tot el que hauria de fer perquè els drets que nosaltres volem defensar puguin ser desenvolupats plenament.

Vostè sap tan bé com jo que a la pràctica quotidiana hi ha determinats problemes que tenen els equips que han de treballar per evitar aquests problemes de marginació, de falta d'atenció. Vostè sap el problema que hi ha amb els EAIA: hi ha pocs recursos econòmics, hi ha pocs equips i, com a conseqüència, no poden atendre degudament ni les famílies ni els infants. Per altra banda, vostè sap que hi ha una multiplicitat d'equips que intervenen en la problemàtica de la infància, que això dificulta moltes vegades una atenció integral global. Comptava ahir que hi ha –em sembla– set equips diferents que intervenen en moments determinats en la problemàtica de la infància: hi ha els DAM, hi ha els DAI, els serveis socials d'atenció primària, els CAPIC, els CAP, els EAP..., en fi, hi ha una quantitat de recursos que potser plantejat d'una manera més globalitzadora, podrien afrontar més efectivament la problemàtica de la infància al nostre país.

Per altra banda, s'han tancat centres d'atenció a menors, però hi ha pocs recursos per a la contenció dels problemes. Em sembla que el PAS diu que hi ha d'haver un centre obert per cada 15.000 habitants i en aquest moment encara estem lluny d'aquesta *ratio*, sigui perquè el pressupost de l'any

passat va ser insuficient o perquè el pressupost d'aquest any no pot atendre totes aquestes demandes.

És a dir, hi ha insuficiència tant a la pràctica i en l'exercici del treball quotidià, com també nosaltres considerem que hi ha insuficiències en el marc legislatiu. Evidentment, una llei d'atenció a la infància, i això és el que volem que ens digués, senyor conseller, que estan preparant una llei d'atenció a la infància, que a nosaltres ens agradaria que pogués entrar com abans, perquè la salvaguarda dels drets civils i polítics és aquesta nova perspectiva que ens dona la Convenció de cara als infants i que crec que és una manera d'emmarcar, per als infants que ho necessiten, per als més marginals, però també per als infants normals i corrents de la nostra societat, per a tots..., poder-los defensar de qualsevol intromissió, com és, avui dia, la intromissió que estan fent els mitjans de comunicació. Jo no sé si vostè ha seguit de la vora les programacions infantils... —i potser me'n vaig una mica de tema, però crec que és bo dir-ho. Llegia en una revista del Col·legi de Periodistes que en una setmana un nen de cinc anys pot contemplar prop de set-cents assassinats i un miler de baralles per la televisió. Desenganyis: això ho hem de regular, perquè això és un maltractament dels infants, i crec que des de les nostres possibilitats, des del control que podem fer aquí de la ràdio i la televisió catalana, hem de millorar aquestes situacions.

De totes maneres, nosaltres continuarem el debat amb una moció, perquè ens agradaria que aquesta Llei de la infància entrés al més aviat possible aquí; ens agradaria que aquesta memòria que vostè ens ha fet, de les actuacions que està fent el Govern de la Generalitat, la poguéssim tenir a la mà. Vostè ens ha dit: «Estem fent tot això»; amb les memòries que tenim a la mà, ho desconeixem. Voldríem una memòria de les actuacions que ha fet el Departament, i ens agradaria, evidentment, que poguéssim començar a discutir com instrumentar una comissió de control, tal com estableix la Convenció de les Nacions Unides, per fer un seguiment ampli, amb les organitzacions no governamentals, amb les administracions públiques, d'aquest desenvolupament dels drets a Catalunya, per poder ajudar que els nostres infants el dia de demà puguin fruit d'una igualtat civil, social i política en la nostra societat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, moltes de les mancances que tenim —altres, no; després les enumeraré— fan necessària aquesta llei. Vostè ha fet un esment molt exacte —molt penós però molt exacte— dels mitjans de comunicació. Ja fa temps, jo vaig enviar ja ja alguns mesos una carta a tots els mitjans de comunicació televisius que es veuen a Catalunya mostrant la meua preocupació en aquest aspecte. El ressò que ha tingut aquesta carta no ha estat molt positiu perquè han estat molt poques les emissores de televisió —dues, exactament— que, concretament, n'han volgut parlar. I la programació és pe-

nosa, perquè l'ideal d'home i de dona que es poden fer els nostres infants a partir del que veuen per la televisió, realment, no és l'ideal d'home i dona que cerquem, com a ciutadà responsable i com a ciutadà que pugui realment un dia assumir la direcció o la participació en la construcció del seu país. Aquesta és una qüestió que és absolutament necessària de cara a la..., la llei és necessària de cara a solucionar aquesta qüestió.

Vostè va assistir, i per tant ho coneix, a les jornades que va fer el Col·legi de Periodistes, d'infància i mitjans de comunicació el 22 i 23 de novembre; va participar-hi, doncs, ja coneix..., a mi em sembla que van ser molt positives aquestes jornades, i realment allà es va deixar constància d'aquesta preocupació, que era compartida per tots. Esperem que, a través de l'existència de la llei, les possibilitats d'actuació de l'Administració no siguin només la de fer cartes o la de demanar que es consideri això, sinó que sigui realment una intervenció com ens pertoca, més vigiladora d'aquesta qüestió.

Vostè havia mencionat també la qüestió de la salut mental; jo crec que això ho tenim resolt. Ho dic amb la boca petita; en tot cas, m'agradarà parlar-ne amb vostè o amb qui ho desitgi; després explicitaré..., un senyal o altre. Jo em proposo demanar una compareixença per parlar de la infància, de tota aquesta actuació de la Generalitat, dels diferents departaments, d'aquesta exposició una mica més raonada i una mica més assentada amb el que dona la possibilitat del temps. I demano, proposo demanar una compareixença —dic— a la Comissió de Política Social en el moment en què presentem la llei, que jo espero que això pugui ser el mes de març, abril. Depèn dels dictàmens tècnics, jurídics, però suposo que això serà possible. Aleshores serà el moment en què, en tot cas, si hi ha alguna deficiència en aquest camp, de la salut mental, ens ho facin conèixer; però jo, en aquests moments, no crec que existeixi, honestament. De qualsevol manera, si existeix —com dic—, s'haurà de corregir immediatament, perquè és una qüestió molt important.

Els aspectes interdepartamentals d'actuacions dintre del Govern es donen, existeixen; jo n'he assenyalat tot un reguitzell. Vostè diu: «És que hi ha tots uns recursos plantejats en diferents nivells que aleshores es poden perfeccionar»; també hi estic d'acord. I, aleshores, aquesta és una qüestió, en alguns punts, concretament, que n'estem parlant amb els departaments coneguts, vejam com podem, realment, millorar l'eficàcia d'aquests diferents nivells que tracten aquestes matèries.

Ha parlat vostè dels EAIA; té molta raó. Nosaltres hem d'incrementar —no molt, però els hem d'incrementar— els equips de l'EAIA. Hi ha alguna zona de Barcelona, per exemple Ciutat Vella, que està mal atesa. No és que ens faltin molts equips segons la programació que tenim, però en falten alguns. Intentarem, a pesar de la situació pressupostària, que, entre aquest any i l'any que ve, tot el que el PAS preveu ho puguem dotar, començant per aquesta de Ciutat Vella. En la discussió del conveni que estem fent amb l'Ajuntament de Barcelona en aquests moments, per a

aquest any, esperem que aquesta de Ciutat Vella, aquest nou equip de Ciutat Vella, d'EAlA, sigui un fet.

Aquesta és la qüestió: el Pla d'actuació social, jo crec que l'anem complint, però hi ha, en algun cas..., n'he destacat el de l'EAlA, el de les EAlA; he destacat també els aspectes de la major coordinació dels recursos plantejats als diferents nivells, doncs, que a mi em sembla que tot això pot ser millorat, i de fet el PAS ho preveu.

Hi ha hagut una qüestió que vostè no ha mencionat però que també mereix l'atenció en aquests moments del Govern, que és l'atenció als nois i noies que a partir del divuit anys deixen de ser atenció de la Direcció General d'Atenció a la Infància, perquè, com algunes altres vegades ja he dit, la impressió que tenim –creiem que fonamentada– és que a aquests nois i noies els hem de donar recursos addicionals, de cara que puguin compensar la manca de referències, que és la família, i que ells no tenen en la major part de casos. Espero que el Govern pugui aprovar un pla interdepartamental dins del proper mes de març –almenys està preparat perquè això sigui així.

I jo, com abans ja he dit, jo demanaré aquesta compareixença a la Comissió de Política Social per tractar aquest

tema dels menors en profunditat, dels menors, perquè, com vostè ha dit molt encertadament, senyora diputada, aquest és un aspecte en què tots hi hem d'estar d'acord –en què tots hi hem d'estar d'acord. Vull dir, els aspectes plurals ens han de servir aquí, més que mai, per enriquir els posicionaments propis i els pensaments propis que cadascú haguem de tenir. Jo estic molt segur que estem en la bona direcció, però això no ha de ser obstacle per acceptar les mancances que tota acció de govern té i que en aquest cas poden ser més punyents per referir-se a unes persones –com ja hem dit tant vostè com jo– que requereixen una especial atenció i dedicació.

Per tant, jo ho deixaria per ara aquí; faré aquesta petició, i espero que en seguim parlant en un futur proper, de cara a preparar, tant des d'un punt de vista legislatiu, normatiu, com també des d'un punt de vista d'actuació, aquelles mesures que els nostres infants, adolescents i joves, necessiten.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

S'aixeca la sessió.

(És un quart d'una del migdia i deu minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19. ...

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

